بړبوکۍ

لیکوال

نصیر احمد احمدي

WWW.SAMSOOR.COM

بړبوکۍ

(ناول)

په یوه تنګه دره کې درې خړ پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپېرې دوړې پورته کېدلې ، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشین غږ پورته شو، پنډ او په دوړو لړلو ټایرونو به حرکت وکړ، پر لوړو ژورو به وختل او د سړک غاړو ته پر سپېرو ډبرو به خړ پوټۍ پرېووت...

ناڅاپه د وړو ماشینګنو ډزو ازانګې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصې شوې ، د یوه موټر ترمخ د توغوندي ګولۍ ولګېده، دوړې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چیغو زور ونیو او لاندې وېرېدلو تیرو کوکو دره په سر واخیسته...

عسکرو د غټو تیږو شا ته مورچې ونیولې، له ډبرو سپین سوکې بادېدل او د درې پر سر، ډېر پورته یوه خړ ټپوس وزرونه غوړولي وو.

جګړه په شدت روانه وه، له پورته پر سړک مرمۍ اورېدې ... له لاندې مشینګنو پورته خولې نیولې وې، له میلونو څخه یې اورونه بادېدل.

ناڅاپه د هلیکوپټرو درونډ غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولګېدل، لوېې، وړې تیږې بیلې شوې، د تیرو چرو

نرۍ شنهاری واوربدل شو، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې پسې پورې شوې، ټایرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دره له شور ماشوره تشه شوه..

تر ډېره چوپه چوپتیا وه، وروسته یوه کارغه ناره کړه، کاغ ...کاغ.. کاغ.. بیا د ورو تیږو دښوېدو غږ پورته شو، لس دولس تنه یو په بل پسې لیکه روان وو، ټولو اوږدې ږیرې درلودې، پټکي یې تړلي وو او د ماشینګنو خولې یې لاندې د سړک خواته اړولې وې.

دوی په کوزېدو کې احتیاط کاوه، کله کله به یې په لویو تیږو پسې لاسونه نیول، هر یوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.

وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته ورسول. دوی وارخطا وو، شاوخوا یې کتل، یو ټیټ شو، له خاورو یې توپانچه ورپورته کړه، بل یوه مشینګنه وموندله، دریېم هم یوې اوسپنیزې خولۍ ته لاس کړ.

دا وخت یوه چیغه کړه!

ـ وینه، وینه شته؟

ټولو ورته وکتل، خبرې یې نهیلې وې.

سړي لاړې تو کړې:

ـ تو، لعنت دې وي په دې سرکوزو، بچ شول.

د یوه بل شونډې وخوځېدې:

ـ دلته پاتې کیدل خطرناک ده، باید لاړ شو.

یودم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تیږو پټ شول، د ماشینګنو خولې یې پورته ونیولې، لوړ ولاړ ملګري یې یوې خوا ته ډزې کولې، وروسته یې چیغه کړه!

ـ کاپر دی، ویې ولئ!

ناره شوه!

ـ چیرته؟!

ـ لمر خاته ته، د هغې تیرې پرښې ترشا.

د ماشینګنو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تیږه لسګونو مرمۍ ولګېدې. یو دم چوپه چوپتیا شوه. پورته ولاړ سړي ناره کړه!

ـ تر اوسه لا هلته دی!

له لاندې یوه چیغه پورته شوه!

ـ نو څه ته ګورې! ویې وله! مردار یې کړه!

سړي په لوړ غږ وویل:

ـ له دې ځایه نه ښکاري.

درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته یې منډه کړه، نورو په ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لوري کوم غبرګون ونه ښود.

یو ځل بیا چوپه چوپتیا شوه، یوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

ـ ملګري مه ژوبلوه، پرښې ته نږدې دي!

داوخت د ولاړې ډبرې له یوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته یوه اوسپنیزه خولۍ لمر ته وبرېښېده، بیا اوږې، ټټراو ځنګنونه ښکاره شول، د پرښې تر څنګ یو عسکر ودرېد.

هغه په بېړه خپل لاسونه پورته ونیول، یو دم چیغه شوه، نږدې کسانو منډه کړه، یوه د کلاشینکوپ پر کنداغ وار پرې وکړ، د عسکر له خولې وینو داره وکړه، پړمخې ولوېد، بل یې پر ملا ګونډې کېښودې، لاسونه یې شاته ور واړول، دا وخت نورو کسانو هم منډه ورواخیسته، دیوه په لاس کې چاړه وه، نورو د مشینګنو پر ماشو ګوتې ایښې وې، کله چې ډله ور ورسېده، پر پراته عسکر ور پرېوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کیده، یو درونډ سوک د عسکر ژامې ته سیخ شو، خولۍ یې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو تورې څڼې پرېوتې.

یوه چیغه کړه !

ـ نجلۍ ده.

* * *

نجلۍ سترګې رنې کړې، تته رڼا وه، لږ وخوځیده، په اوږه کې یې نرۍ درد تیر شو، بېرته پرېوته، چت ته یې وکتل، تیرې ډبرې راوتلې وې، مغزی (ورمږ) یې کوږ کړ، په یوه نمجنه سمڅه کې پرته وه.

د پښو دربی یې واورېد، بانه یې سره وروستل، لنډه شېبه ووته، پر مخ یې سرې اوبه تویې شوې، سترګې یې رنې کړې، دوه تنه یې سر ته ولاړ ول، یوه مشینګنه ورته نیولې وه، د بل په لاس کې یو پلاستیکي خیرن سطل ښکارېده.

یوه چیغه کړه !

ـ پورته شه !

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل.

بل وویل:

ـ زموږ په ژبه نه پوهیږي.

د ټوپکوال شونډې وخوځېدې:

ـ په زور یې ولاړه که !

سطل په لاس سړي وویل:

ـ نشم کولای، نجلۍ ده !

ټوپکوال د ټوپک په میل ووهله !

نجلۍ کېناسته.

سړي اشاره ورته وکړه چې له سمڅې ووځي.
نجلۍ ولاړه شوه، د ملا درد ځاې پر ځاى کينوله، بيا يې پر پښو زور راووست، دوه درې ګامه يې واخيستل، سر يې وګرځيد، په تيږه پوري يې لاس ونيو.
سطل په لاس سړي وويل:
ـ نه شي تلاى.
ټوپکوال په ملنډو ور غبرګه کړه !
ـ اوس به يې لارې ته راولم.
يودم يې د مشينګنې ګيټ کش کړ، چيغه يې کړه !
ـ ځې که دې غلبېل کم !
نجلۍ ولړزېده، په ړنګو ګامونو له سمڅې ووته.
سترګې يې د لمر رڼا ته وبرېښېدې، شاوخوا يې وکتل، سپېره غر و، پنڅه شپږ وسله وال يو ځاى پر يوه هواره تيږه ناست وو، کله چې يې نجلۍ ته وکتل، سرونه يې وځړېدل، د نجلۍ ځان ته پام شو، د ګرېوان پاسنۍ درې تڼۍ يې شلېدلې وې او تور لانده ويښته يې پر ټټر پراته وو، ورو يې دګرېوان دواړه خواوې سره ور وستې، پر اوږه يې څه ولګېدل، يوه سپينه ټوټه يې پر سترګو پرېوته، اوږې ته يې لاس کړ، يو نرى څادر و، شاته يې وکتل، تر څنګ يې يو په عمر پوخ سړى ولاړ و، له سپينې لونګۍ يې په نکريزو رنګ کړې سرې څڼې راوتلې وې، په کيڼ لاس کې يې مشينګنه ښکارېدله.

نجلۍ په څادر کې ځان وپېچه، ولاړ سړي خپلو ملګرو ته اشاره و کړه، په ډډ نارينه غږ يې وويل:
ـ څه وايا ست؟ د کوم وطن درته ښکاري !
دوه تنه له تيږې را ولاړ شول، ولاړ سړي ته نږدې ودرېدل، يوه يې وويل:
ـ ما وليده، پر مټ يې د امريکايانو ټاپه ده.
بل په خبره کې ورولويد:
ـ نه يې منم، امريکايان د بيزو ګانو غوندې سره دي، خو دا له رنګه موږ والو ته ورته ده.
د تيږې پر سر يوه ناست ځوان ناره کړه !
ـ په کاپرانو کې هر ذات پيدا کيږي، يوه ګولۍ يې وولئ او سپيو ته يې وا چوئ !
يوه بل وويل:
ـ رښتيا وايي، تر څو به يې را سره ګرځوو.
د سرو څڼو لرونکي سړي وويل:
ـ موږ بايد خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوى په لاس ده، که يې وژله ، که يې له نورو بنديانو ورونو سره تبادله کوله، ما اورېدلي چې کو پارو ته خپل کسان ډير ارزښت لري.
د يوه شونډې وخوځيدې:
ـ هر رنګه چې وي ، خو له دې ځايه يې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې ښځي موجوديت ښه نه دى..

د ننګ سرې په خبره کې ورولوېد:
ـ ابادي ته يې نه شو وروستی، خطر لري.
يوه شېبه غلی شو، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل::
ـ يوه چاره به يې وکم !

* * *

سپي وغپل...
يوه ځوان برېستن له سره لري کړه، غوږ يې ونيو، ورو يې وويل:
ـ چغه !
بېرته يې سر پټ کړ، د سپي غپېدا ډېره شوه، ځوان کېناست، سپي غپل...
يوې ښځې په خوبولي غږ وويل:
ـ څوک نا رې وهي؟
ماشوم وژړل...
ځوان سر ته ایښی شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خیمې ووت، د باندي سوړ باد چلېده...
شاوخوا يې وکتل، سپي مخامخ منډه واخيسته، ځوان د ټوپک ګېټ کش کړ، يوه چيغه کړه !
ـ خپل يو.
ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي غپل...
ځوان په زوټه (لوړ غږ) وويل:
ـ څه غواړئ؟ !
ډډ نارينه غږ يې واورېد:
ـ يو امانت راسره دی.

ـ د چا ؟
ـ د پلار دې.
ځوان ورو وویل:
ـ راځئ !
دریو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی ترې راګرځېده، غپل يې...
ځوان خيمې ته ننوت، ورو يې وویل:
ـ څراغ بل کړئ !
اورلګیت ولګېد ، په کېږدۍ کې تته رڼا شوه، درې وارخطا ښځې په خپلو ځايونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډۍ، ماشوم هماغسې ژړل...
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ میلمانه لرو.
ښځو په خپلو بېرو ویښتو څونۍ (ټکري) ورکش کړي.
ځوان په زوټه (زوره) وویل !
ـ راځئ !
کېږدۍ ته درې تنه ورننوتل.
بوډۍ په ویره وویل:
ـ عسکر !
ځوان په بيړه میلمنو ته وکتل، دوو يې ټوپکونه تړلي وو ، تر دریم يې يو سپين څادر تاو و ، پښې يې په لويو خړو عسکري بوټونو کې پټې وې، لاسونه يې شاته تړلي ښکارېدل.

یوه وسلوال وویل:
ـ په جګړه کې مو ونیوله.
په کېږدۍ کې ناستو ښځو په حیرانۍ ورته کتل...
بوډۍ وویل:
ښځه ده؟
هو !
ـ دلته مو ولې راوسته؟ !
ـ زوی دې راولیږله.
ځوان میلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.
یوه يې وویل:
ـ نه شو ماتل کېدای، امر دی ! باید په شپه کې ځانونه مرکز ته ورسوو.
ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت.
سپي غپل...
ځوان وویل:
ـ دا بلا به ترڅه وخته دلته يې؟
د یوه شونډې وخوځېدې:
ـ نپوهیږو ! خو احتیاط کوئ ! څوک باید کوم بوی یونه سي !
سړو حرکت وکړ...
سپي منډه پسې واخیسته...

ځوان بېرته کېږدۍ ته ورننوت، ښځې تر نابللې میلمنې راګرځېدلې وې، هغې ته یې په حیرانۍ کتل، میلمنه وارخطا وه، د څراغ ژېړې رڼا ته یې غتې سترګې ځلېدلې، پړلاندنۍ ډکه شونډه یې وچه وینه پرته وه.

بوډۍ یو سوړ اسویلی ویست، ځوان ته یې وکتل، ویې ویل:

_ شېرګله ! دا خو خبرې نه کوي !

ځوان موسک شو، شونډې یې وخوځېدې:

_ زموږ په ژبه نه پوهیږي، پرنګۍ ده.

ښځو په یوه خوله وویل !

_ څه؟ !

ځوان وخندل، ټوپک یې د کېږدۍ ټاټ ته ودراوه، د باندې ووت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، یوې نجلۍ په حیرانۍ وویل:

_لالا ! د خرې پړی دې ولې راووړ؟ !

ځوان د پړي یو سر د نابللې میلمنې تر ترلو لاسونو تاو کړ، کلکې غوټې یې وروا چولې، بل سر یې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسایکل په ټایر پورې وتاړه.

ښځو په حیرانۍ ورته کتل.

ځوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک یې له ځان سره پټ کړ، ورو یې وویل:

_شپه پخه ده، سبا به سره غږیږو.

ماشوم ژړل.....

❊ ❊ ❊

د نجلۍ پر مخ یوه توده ساولګېده، بیا یې په ښي غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بیړه یې سترګې رنې کړې، تور وربوز یې ولید، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته، سپي کوړنج وهل، نجلۍ ټکان وخوړ، پړی کش شو، موټرسایکل ړنګ شو، ځوان په منډه کېږدۍ ته ورننوت، یو اوږد ډانګ په ګوتو ورغی، سپی په کوړنجیدا د باندې ووت..

بوډۍ غږ کړ !

_ څه خبره ده؟

ځوان وویل:

_ سپي وډاره کړه !

بوډۍ کېږدۍ ته ور ننوته، په لاس کې یې له شیدو ډک جام ښکارېده، په ملنډو یې وویل:

_ سپي دا وډاره کړه، که دې سپی وډار که ! ته ورته وګوره ! سمه دمه بیزو ده، د سپي بلا دې سل واره ورباندې وګرځي.

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل...

شېرګل وویل:

_ وړانګه چیرته ده، ورېندار هم نه شته؟

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:

ـ اوبه نه وې، یوه ګړۍ مخکې دواړه چینې ته ولاړې.

له دې سره له کېږدۍ ووته.

شېرګل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل...دی هم د باندې ووت.

نجلۍ شاوخوا سترګې واړولې، کېږدۍ لویه وه، یوه څنګ ته څو خیرنې بړستنې پرتې وې، بل لورته ناولي لوښي ایښي وو او مخامخ د یوه ماشوم نرۍ پښې تر لانده اوړنې راوتلې وې.

وروسته ټوخي واخیسته، سپین لوګی یې تر سترګو تیر شو، د کېږدۍ له یوې چولې یې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډۍ اور ته ور پوه کول...تر څنګ یې یوه توره کټوه ایښې وه، لږ لرې څو خرو په وړو تیږو کې خولې وهلې، پښو ته یې لنډ پړي ور لوېدلي وو، لوی ګامونه یې نه شوای اخیستلای.

بیا یې دوو کوچیو ته پام شو، ګړندی تګ یې کاوه، ګڼې ګردۍ لمنې یې خوځیدلې، شېبه وروسته یې کېږدۍ ته نږدې، له یوې شاتورې خرې له اوبو ډک ژی کښته کړ.

وروسته یوه سیرلي منډه واخیسته، تر نغري یې ټوپ کړل، بوډۍ تیږه پسې وویشته.

څو ګامه هاخوا، شېرګل د یوې اوښې ورانه ته جارو نیولې وه، وچ خوشایي یې ترې لیرې کول، دی هډور ځوان و، لمر سوځولې څیره یې درلوده او په زنه پورې یې تار تار مږه ویښته نښتي وو.

ناڅاپه ټاټ پورته شو، کېږدۍ ته ژیړه رڼا ور ولوېده، اوس نو شمال لور ته پرتې ټیټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې یې ګڼې سپاندې ولاړې وې، یواځیني زاړه توت ته نږدې یوه رمه پنډه وه.

وړانګه کېږدۍ ته ور ننوته، نابللې میلمنې ته یې وکتل، ورمخته شوه، د موټرسایکل له ټایره یې پړی خلاص کړ.

نارینه غږ یې واورېد:

ـ په دې پرنګیانو دومره زړه سوی مه کوه !

کوچۍ ور وکتل، په خواره خوله یې وویل:

ـ وبال لري.

شېرګل وخندل:

ـ موږ هم اوبو نه یو راوړي.

بېرته یې پړی په ټایر پورې وتاړه.

وړانګې څه ونه ویل.

نابللی میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...

بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، یوه توره چایجوشه یې پر زاړه لیمڅي کیښوده، د چایجوشې له څوښکې تاو پورته کېده...

شېرګل وپوښتل:

ـ انا ! ډوډۍ پخه ده؟

بوډۍ وویل:

ـ سړه ډوډۍ ډېره وه.

شېرګل پر سپیره لیمڅي پلتۍ ووهله، خور یې دسترخوان هوار کړ، له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو..
ـ بوډۍ د ځوان تر څنګ کېناسته، لمسۍ او نږور یې هم پلتۍ ووهلې.
نابللې میلمنې په حیرانی ورته کتل...
د بوډۍ سپین ویښته له ټکري راوتلي وو، نږور یې هم خیرنه او ډنګره وه، خو نجلۍ په غوښه پټه ښکارېدله، په غنم رنګه زنه یې درې شنه خالونه وهل شوي وو، توري ډبلې وروځې یې لرلې او تر خړې پاسنۍ شونډې یې واړه، نري تور ویښته راتاو وو.
وروسته یې په څلورو خیرنو ګیلاسونو کې بوره واچوله، چایجوشه یې ور پورته کړه، ګیلاسونه د شیدو له خړو چایو ډک شول.
شېرګل په ډکه خوله وویل:
ـ میلمنې ته مو ننګ (ست) ونه کړ.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ خاورې دې وخوري.
شېرګل د پاستي یوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډۍ د میلمنې پښو ته نږدې ولوېده.
وړانګې وویل:
ـ وبال لري، رزق دی.
میلمنې په حیرانی ورته کتل..
شپېه وروسته کېږدۍ ته نږدې یو موټرسایکل ودرېد

سپي وغپل...
شېرګل ولاړ شو، څو ګامه لیري دوه تنه ولاړ وو، سپی ترې راګرځیده، شېرګل په سپي پسې تیږه وویشته، سپي منډه کړه، دی ورمخته شو.
ښځو ورته کتل...
شېرګل یوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدۍ ته راغی، په کونج کې ایښی زوړ ګیلن یې ورپورته کړ.
بوډۍ وپوښتل:
ـ څوک دي؟
د شېرګل شونډې وخوځیدې:
ـ راځم.
د باندې ووت، څوګامه یې واخیستل، ګیلن یې د موټرسایکل پر ټانکۍ ورپورته کړ، یوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته موټرسایکل حرکت وکړ، شېرګل کېږدۍ ته راغی، ګیلاس یې ورپورته کړ، ویې ویل:
ـ بې خوبه وو.
بوډۍ وپوښتل:
ـ نو څه یې کول؟
ـ نیمه شپه سړک ته تللی ول، ویل یې چې ځمکه کلکه وه، د ماین ښخولو ډېر وخت ونیو.
خور یې په خبره کې ورولوېده:

ـ چیرته؟
شېرګل ګوله تیره کړه، ویې ویل:
ـ د پاخه سړک پر غاړه،زړې ژرندې ته نږدې.
وروسته یې میلمنې ته مخ ورواړاوه ، په خوند یې وویل:
ـ دوه ساعته باد ستا دوطندارانو کتار تېرېږي، درز به یې واورې !
میلمنې په حیرانی ورته کتل..
ـ ښه شېبه ووته، په دسترخوان کې یوائې هډوکي پاتې شول.
بیا کېږدۍ تشه شوه.
ځوان په رمه پسې روان و ، بوډۍ نغري ته نږدې په ولاړ ځګ کې مستې اچولې، دوو نورو کوچیو ناولې جامې پر یوه شاتوره خره بار کړې وې او چینې ته یې د تګ تیاری نیوه.

غرمه وه، په کېږدۍ کې تود باد چلېده، ماشوم لغتې وهلې، پښې یې ککړې وې، بوډۍ د چکې د جوړولو په تمه په یوه ژېړه تیکه یې کڅوړه کې شړومبې اچولې.
لاس تړلې نجلۍ په کېږدۍ کې ناسته وه، سر یې درد کاوه، پښو ته نږدې یې وچه ډوډۍ پرته وه، وروسته یې یوه لوی غونډل ته پام شو ، غونډل ګړندی روان و ، بیا د ماشوم په بوغبند کې ور ننوت.
د نجلۍ سترګې رډې راوختې، په بیړه ولاړه شوه، پړی کش شو ، بېرته کېناسته، تړلې لاسونه یې ټایر ته ور وغځول، هڅه یې وکړه چې پړی خلاص کړې، پاتې راغله، پرېوته، په خیرن پړي یې غاښونه ټینګ کړل، جټکه یې ورکړه، یودم یې ویښته د شا خواته کش شول، بوډۍ چیغه کړه !
ـچیرته تښتې !
پر مخ یې یو کلک شی ولګېد ، سر یې وګرځېد ، بوډۍ ته یې وکتل، په لاس کې یې توره چایجوشه نیولې وه.
نجلۍ ماشوم ته اشاره وکړه، شونډې یې سره سرېښ شوې:
ـ امممممممممممم....
بوډۍ ناره کړه !
ـ بلا بلا ، څه رمباړې وهې؟ ! !
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ماشوم ته کتل، هغه پښې وهلې...
بوډۍ مخ واړاوه، نجلۍ پسې وکتل، د موټرسایکل ټانکۍ ته یې تړلې سوکان ونیول، بوډۍ ګام واخیست. نجلۍ چیغه کړه !

ـ غونډل، د ماشوم بسترې ته غونډل ورننوت.
بوډۍ منډه واخيسته، ماشوم يې پورته کړ، پر سينه يې لوی غونډل روان و.
غونډل يې په لاس وواهه، ماشوم چيغه کړه، غونډل پر ليمڅي ولوېد. بوډۍ او کلۍ پرې کېښوده.
لاس تړلې نجلۍ سترګې سره وروستې، سره ساه يې واخيسته، ورپسې يې يو سوړ اسويلی ويست.
بوډۍ په بيړه د ماشوم کميس لرې کړ، د هغه لوڅ ځان ته يې وکتل، په زوټه يې وويل:
ـ يا پيره دستګيره ! رارسيږه !
دا وخت زنګولې وشرنګېدې، ډې کوچيانی غږ پورته شو:
ـ اررري، اررری....
بوډۍ ماشوم ورواخيست، په منډه له کېږدۍ ووته.
نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې يو ښکرور سيرلی روان و.
بوډۍ چيغه کړه !
ـ شېرګله، وه شېرګله !
ځوان ناره کړه !
ـ څه خبره ده؟ !
بوډۍ ورمخته شوه، په لوړ غږ يې وويل:
ـ د بنګل په بوغبند کې غونډل و.
ماشوم ژړل...

ځوان په بيړه ماشوم ور واخيست، ورته ځير شو، يوې او بلې خواته يې سره واړاوه، په خندا يې وويل:
ـ انا ! زړه مه خوره، د نيش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمټ دی !
له دې سره يې ماشوم ښکل کړ، بوډۍ ته يې ونيو، په رمې پسې روان شو.
بوډۍ په يوه لويه ډبره کېناسته، ماشوم ژړل...
لاس تړلې نجلۍ وچې سترګې ورته نيولې وې...
ښه شېبه ووته، بوډۍ همالته ناسته وه، ځوان ديوه پسه وړۍ سکوللې...وروسته وړانګه او د هغې وربنداره ښکاره شول، دوی په يوې خرې پسې روانې وې، د خرې پر شا له پرتو جامو څاڅکي څاڅکي اوبه څڅېدلې...
بوډۍ مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس تړلې ښځې ور کتل... د بوډۍ نږور خپل زوی ور واخيست، په سينه پورې يې ونيو، وروسته يې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخيستې.
بيا درې واړه د کېږدۍ خواته روانې شوې، وړانګې له غوړې کاسې يوه توره چاړه ور واخيسته، لاس تړلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې، وړانګې پړي ته چاړه ونيوله او د هغې لاسونه يې خلاص کړل.
دا وخت ځوان کېږدۍ ته ورننوت، په ښي لستوني پسې يې سپينې وړۍ نښتې وې، په غولي پراته شليدلي پړي ته يې وکتل.
بوډۍ وويل:

ـ ها ! دا دی !

ځوان سترګې ورواړولې، په لیمڅي پورې یو تور غونډل چختاړی و، یوائې یوه ببره پښه یې خوځېدله...

ځوان وویل:

ـ په پرنګیانو کې هم ښه خلک پیدا کیږي.

کوچیانو وخندل.

ځوان د لرګي له زاړه صندوقه یو څټک ور واخیست.

وړانګې وویل:

ـ څه یې کوې؟

د ځوان شونډې وخوځیدې:

ـ د یوه پسه ګړنجونی خراب دې.

ګام یې واخیست، خو یودم ودرید، بوډۍ ته یې وکتل، په حیرانی یې وویل:

ـ انا ! تا څه ویل؟

بوډۍ وخندل، شونډې یې وخوځیدې:

ـ څه وخت؟

ـ تا ویل چې دې پرنګی خبره کړې، د دې خو...

د بوډۍ سترګې رډې راوختې، په خبره کې یې ورولویده:

ـ هو ربنتیا ! دې خو زموږ ژبه وویله !

ځوان نابللې میلمنې ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې !

ـ ته په پښتو وغږیدې؟ !

نجلۍ په ریږدېدلي غږ وویل:

ـ هو.

د کوچیانو خولې وازې شوې...

نجلۍ وویل:

ـ نوم مې ماریا ده. په امریکا کې پیدا شوې یم.

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

ـ نو له کوپارو سره دې څه کول؟

د ماریا سر وځړېد، ورور یې وویل:

ـ زه په اصل کې افغانه یم، خو د امریکا تذکره لرم، هلته مې د عسکرۍ درس ویلی، له یوه کاله راهیسې افغانستان ته راغلې یم.

بوډۍ په بیړه وپوښتل:

ـ بو سلمانه (مسلمانه) یې؟

ماریا د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.

ـ نو بیا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه یې؟

د ماریا سر وځړید.

وړانګې وویل:

ـ هر رنګه چې وې، زما وراره یې بچ کړ، د زړه رحم لري.

ځوان وویل:

ـ خورې ! جامې یې وربدلې کړه ! دا عسکري کالي یې ښه نه دي، خطر لري.

بیا یې ماریا ته وکتل، په خندا یې وویل:

ـ د تربښتې پکر ونه کړې، سپی ډېر خړولی (خوړونکی) دی.
ځوان ګام واخیست، بېرته ودرېد، ښځو ته یې مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ هغه ماین یې ویست، نپوهیږم چې له کومه وپوهېدل، ما رمه پیایله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې یو ځه لیرې ودرېد، دوه تنه له یوه موټره کوز شول او ماین ته نیغ ودرېدل.

❋ ❋ ❋

ځوان سلام وګرځاوه، ځادر یې ټول کړ، ولاړ شو، سترګې یې رډې راوختې.
ماریا د کېږدۍ څنګ ته ولاړه وه، ګڼ کوچیانی کمیس یې په تن و، د کمیس په لمنې پورې یې سپینو روپیو ټال خوړ، لستوڼو ته یې ګونګروګان ور لوېدلي وو او ټټر یې له شنو مریو ډک و.
ځوان نږدې ورغی، نجلۍ ته یې په لومړي ځل په ځیر وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه یې درلوده، ټټر یې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو یې یوه خوږه موسکا پرته وه.
ځوان جټکه وخوړه !
ـ څنګه مې جوړه کړه، څوک به دا ووايي چې کوچۍ نه ده؟ هه !
ځوان خپلې خور ته وکتل، تر څنګ یې ولاړه وه، ویې خندل:
ـ بلا یې بلا !
وروسته کېناست، د سپي په غټ سر یې لاس تېر کړ، ماریا ته یې وکتل، په خندا یې وویل:
ـ خو دومره ازادي مه ورکوه !
د وړانګې تندی تریو شو:
ـ لالا ! وبال لري، چیرې به لاړه شي، یوې خوا ته دښته ده، بل لور ته غونډۍ.
د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ احتیاط یې هم ویلی !
مخ یې واړاوه ، درمې خواته روان شو.
وروسته یې یو لوی پسه له ځمکې پورته کړ، پرې یې ایست او د
پسه دوړیو په سکوللو بوخت شو.
ښه شېبه ووته، بیا یو سیوری ورباندي ورغی، پورته یې وکتل،
ماریا وه، ببرته یې سر وځړېد.
نجلۍ وویل:
ـ مننه !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ څه؟
ـ مانا ، کورودان.
ـ د څه له پاره؟
ـ زه دې دوهم ځل ونه تړلم.
ځوان وخندل، ورو یې وویل:
ـ په دې شرط چې منونکې و اوسې !
ماریا په خبره کې ورولوېده:
ـ قول دی !
ځوان وویل:
ـ څه ! سمه ده ! باور به وکم، خو !
غلی شو، پسه یې په بل مخ واړاوه.
نجلۍ وویل:

ـخبرې کولی شم؟
ځوان وخندل:
ـ اوس دې هم خوله نه ده ګنډلې.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه، بیا یې یودم وویل:
ـ ورور دې چیرته دی؟
ځوان نیغ ورته وکتل، ببرته یې سر وځړېد ، پسه ناره کړه، یو موټی
سپینې وړۍ په وینو سرې شوې، ځوان ځمکې ته لاس کړ، خاوره یې
وروا خیسته، د پسه په ټپ یې واچوله.
ورو یې وویل:
ـ ماین ته یې ځمکه کېندله، پام یې نه و ، په خپل ماین والووت..
نجلۍ وویل:
ـ ما وبخښه
ځوان غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ـ هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه، زوی یې پس مرګي پیدا شو.
نجلۍ وویل:
ـ پلار دې؟
ـ پلار مې کوماندان (قوماندان) دی، ډیر وخت په غره کې وي،
کور ته کم راځي.
سپی وغرېد ، ځوان ورته وکتل، څو ګامه لرې ولاړ و.
ورو یې وویل:
ـ چغه !

سپي لنډه لکۍ وخوځوله. ځای پرځای پریووت.
ماریا لرې وکتل، دوه تورې کېږدۍ ښکارېدلې، ویې ویل:
ـ هاغه هم کوچیان دي؟
ځوان سر پورته کړ، دښتې ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ هو ! هلته یې مېنه ده.
ـ مېنه؟
ځوان وویل:
ـ موږ ژمی ګرمسیر ته ځو، اوړی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې مالومې دي، داسي لکه د جایي (ځایي) وو چې کور کلی مالوم وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.
ځوان غلی شو، په بیاتي پورې نښتې وړې یې لرې کړې، ورو یې وویل:
څړ ځایونه مو هم سره ویشلي دي، هر قوم خپل څړځای لري، بل ځای رمې نه شي پیولی.
ځوان غلی شو.
نجلۍ وویل:
ـ لاړم !
ځوان وړې سکوللې...
نجلۍ یوه شېبه ودرېده، ځوان ورونه کتل، وروسته روانه شوه.
سپي سر پورته کړ، نجلۍ ته یې وکتل، بېرته یې د مخکنیو غزېدلو پښو په منځ کې وربوز کېښود.

ماریا یوه جونګې ته وروګرځېده، جونګې هسکه غاړه نیولې وه، ژامه یې خوځېدله، شخوند یې واهه...
یوه شېبه له جونګې سره ودرېده، بیا یې وړانګې ته پام شو، پیاز یې وړول، ورغله، د هغې تر څنګ کېناسته. ورو یې وویل:
ـ په اشپزي کې څنګه یې؟
ـ څه؟ !
ـ دیګ کولای شي؟
وړانګې وخندل، لندې غټې سترګې یې ور واړولې، ورو یې وویل:
ـ په ښوروا کې تکړه یم.
ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوڅو شویو ځایونو باندې د چاړې تورې خیرې ښکارېدلې.
داوخت یو غږ شو، دوې ټیټې هلیکوپټرې راغلې، ځوان منډه کړه، ماریا یې ترمټ ونیوله، دواړه کېږدۍ ته ننوتل. دروند غږ کېږدۍ ولړزوله.
ماشوم وچونګېد !
ځوان سوړ اسویلی ویست.
د ماریا سترګې رډې راختلې وې.
بوډۍ، د هغې نږور او وړانګه کېږدۍ ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.
ځوان ماریا ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ ته به مو په بلا وخورې !
ماریا په حیرانی ورته کتل.

وړانګې په خواره خوله وویل:

ـ طیارې وې، تیرې شوې.

ځوان چیغه کړه !

ـ پلار مې ولې خپله کورنۍ په بلا خوري؟ بل ځای نه و ؟

یوه شېبه غلی شو ، بیا یې ورو وویل:

ـ باید احوال ورکړم، دا نجلۍ دلته نه شي پاتې کېدی !

ماریا په منډه له کېږدۍ ووته، لاړه، لرې په یوه لویه ډبره کېناسته. دښتې ته یې وکتل، لویه دښته وه، پای یې نه مالومېده، تر یوه ځایه خړې سپاندې ولاړې وې، وروسته سپېرې شګې ښکارېدلې، بېرته یې سر وځړېد ، تر یوې وړې تیږې د ځرمښکۍ خړه لکۍ راوتلې وه، څنګ ته یې تور میږیان لیکه، روان وو.

یو دم یې پر اوږه لاس ولګېد ، ورمېږ یې کوږ کړ، څنګ ته یې وړانګه کېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماریا په ژړغوني غږ وویل:

ـ هغوی به مې ووژني.

وړانګې د نجلۍ پر ورانه لاس کېښود ، شونډې یې وخوځېدې:

ـ غم مه کوه ! زه خو یم.

ماریا د هغې پر اوږه سر ولګاوه، یو دم یې وژړل...

وړانګې د نجلۍ په تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، ورو یې وویل:

ـ زړه دې غټ ونیسه !

ماریا ژړل...

* * *

وړانګې په حیرانی وویل:

ـ ولې دې لاس ونیو؟!

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ وږې نه یم.

ـ خو تا هیڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپښین له غولي راپورته کړه.

ځوان په ډکه خوله وویل:

ـ څه یې کوې! زړه ته به یې نه کیږي.

ماریا ولاړه شوه، دوه درې ګامه لیرې کېناسته. دباندې یې وکتل، اسمان له سپینو ستورو ډک و. بېرته یې په کېږدۍ کې ناستو کسانو ته سترګې ورواړولې، تر دسترخوان ځلور تنه را تاو ول، ځوان له لندې ډوډۍ ګوله جوړوله، بوډۍ د ښي لاس ګوتې په خوند څټلې، دوو نورو کوچیو هم ډوډۍ خوړه...وروسته د غوښې د ویشلو وار ورسېد، ځوان په یوه پاستي ځلور برخې کېښودې، وړانګې په بیړه وویل:

ـ ماریا دې هېره شوه؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ مړه ده!

بوډۍ وویل:

ـ ماته سپینه غوښه راکه!

ځوان د ښځو تر مخ په پرتو پاستو یوه یوه برخه کېښوده، وړانګې پاستي ته لاس کړ، ولاړه شوه، د ماریا ترڅنګ کېناسته، ورو یې وویل:

ـ غوښه درواخله!

ماریا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

ـ مړه یم.

ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر یوه خوا یې د لمپې رڼا لګېدله، بېرته یې سر وځړېد، ورو یې وویل:

ـ دومره یې مه نازوه!

ښه شېبه ووته، کاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو، وړانګې هډوکي او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندي ویستل، د غوړو په یوه سکڼل شوي زاړه ټیم کې یې واچول، ورو یې وویل:

ـ تو، تو، تو

سپي منډه ور واخیسته.

کوچۍ بېرته کېږدۍ ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسایکل یې وښوراوه، په ټانکۍ کې تیل وڅړپیدل.

بوډۍ وویل:

ـ چیرته ځې؟

ځواب یې ورکړ:

ـ مرکز ته.

غلی شو، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي !
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ نه ! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خوري !
ځوان ورو وویل:
ـ په مونږ یې څه ! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي پاتې کېدای.
د وړانګې سر وځړېد:
ـ وبال لري !
د بوډۍ ګونځې شونډې وخوځېدې:
ـ شېرګله زویه ! خور دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.
وړانګې په بېړه د خبرو وار ورنه ونیو، په خواست یې وویل:
ـ خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپېژني ! ته ورته وګوره ! سمه دمه کوچۍ ده.
ځوان یوه شېبه ودرېد، موټرسایکل یې پرېښود، له کېږدۍ ووت.
وړانګې ماریا ته وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ولاړې وې...
ورو یې وویل:
ـ له وروره مې خوا مه بدوه ! په زړه کې څه نه لري، بس ! لږ کاوړي (غوسه ناک) دی.
یوه شېبه غلې وه، بیا یې د نجلۍ لاس ونیو، ویې ویل:
ـ راځه چې دباندې ووځو ! ښه باد لګیږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کېږدۍ ووتې، څو ګامه لیرې په یوه لویه ډبره کېناستې، نرم باد چلېده، چوپه چوپتیا وه، یوازې کله کله به په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کړسا پورته شوه او ډېر لرې به یوه شغال ناره کړه.
دواړه تر ډېره غلې وې، بیا ماریا سوړ اسویلی ویست، په مړاوي غږ یې وویل:
ـ مور مې ډېره یادېږي !
وړانګې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شېبه غلې وه، بیا یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:
ـ ته بختوره یې، مور لرې، خو زه...
غلې شوه، ماریا ور وکتل، پر تندي یې د ستورو تته رڼا پرته وه، وړانګې خبره پسې وغزوله:
ـ ...خو زه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچېچله، انا مې رنګارنګ بوټي ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.
وړانګه غلې شوه، یو دم یې په غږ کې بدلون راغی، په خندا یې وویل:
ـ اوس دا دغم خبرې پرېږده ! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.
په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماریا جټکه وخوړه، سپي وغپل، منډه یې واخیسته، تر یوه ځایه لکه سیوری داسې ښکارېده، وروسته په تیاره کې ورک شو.
ماریا وویل:

ـ دا غر د څه و؟
وړانګې وخندل:
ـ د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډیو کې د ډبرو سیورو ته پراته وي، ماښام تیاره، هوارې ته راځي ، تر سپیده چاوده بوی کاږي. تېر څوړموني (پسرلي) یوه شغال...
ماریا په خبره کې ورولوېده، ویې ویل:
ـ ورور دې څنګه سړی دی؟
وړانګه یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وخندل:
ـ ډېره ورنه ډارېږې؟
ځواب یې وانه ورېد.
وړانګې وویل:
ـ زړه مه خوره ! بد سړی نه دی، څو کاله له کوره ورک و ، په مدرسه کې یې سبق وایه، بیا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پیایي، تېر کال یې یو څه وخت ټوپک ګرځاوه، څو ځله سړک ته لاړ، یو وار پر مټ ولګېد ، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماین وخوت، پلار مې ټوپک ورنه یووړ، ویل یې چې په کور کې یواځې تور سرې دي، ده هم څه ونه ویل او د پلار خبره یې ومنله.
وړانګه غلې شوه، یو دم یې وپوښتل:
ـ خوب درځي؟
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ هاغه ستوری وینې؟

ـ کوم؟
ـ لمر لوېدو ته ! تر نورو یو څه غټ دی.
وړانګې وخندل:
ـ هو ! موږ یې د ماښام ستوری بولو.
ماریا وویل:
ـ تر اوسه مې دومره روڼ ستوری نه و لیدلی، ښکلی دی، دلته ستوري څومره راڼه دي !
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ موږ کله کله د شپې له خوا مزل کوو ، غرونه، دښتې او دریابونه مخې ته راځي، خو لاره نه غلطوو ، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهېږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. ځو؟
دواړه ولاړې شوې، کېږدۍ ته ور ننوتې، ځوان د راډیو ستن تاووله... بوډۍ ته له چایو ډک ګیلاس ایښی و ، نږور یې د ماشوم ککرې پښې پاکولې...
نجوني یوې خواته کېناستې، چا ور ونه کتل، ماریا ګیلاس ته لاس وروغزاوه، تر نیمایي یې له تورو چایو ډک کړ، ولاړه شوه، ګیلاس یې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چایجوشه یې ورپورته کړه.
ځوان راډیو یوې خواته کېښوده، ولاړ شو، توشکه، بړستنه او بالښت یې ورواخیستل، بوډۍ وویل:
ـ څه کوې؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ خوب راغی.
بوډۍ په حیرانۍ وویل:
ـ کېږدۍ خو لویه ده، یوه څنګ ته پریوزه !
ځوان ماریا ته وکتل، بېرته یې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه
ووايي، د باندې ووت.
ښځې تر یو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانګه ولاړه شوه،
توشکې یې هوارې کړې، ماریا ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ راځه !
ماریا له ټکري سره پرېوته، بړستن یې پر سر ورکش کړه، د وړیو
سوړ بوی یې په سږمو ننوت، بېرته یې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدۍ ته
یې وکتل، د یوه زاړه غلبیل تر څنګ د غوښو څو بخري راځړېدل.
وروسته وړانګې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تیاره شوه.
چرچرک نارې وهلې....

❋ ❋ ❋

اسمان برګ و، دوه نجونې په یوه پراخه دره کې رواني وې، تر مخ یې
یوې خړې خړې په ډبرو کې چټک ګامونه اخیستل، د خرې پر شا د
اوبو تش ژی پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بیا د یوې چینې پر

غاړه ودرېدې، اوبه له یوې تېږې راوتلې...د نري لښتي دواړو غاړو
ته شنه واښه ولاړ وو.
وړانګې د خرې له شا ژی کښته کړ، ماریا ته یې مخ ور واړاوه، هغه
څو ګامه لیرې ولاړه وه، ورو ورو غږېدله...
وړانګې په خندا وویل:
ـ ولې له ځان سره ګډه یې؟ !
د ماریا شونډې ورپېدې:
ـ څه؟ !
ـ ما ولیدې، خپل ګریوان ته دې خوله نېولې وه، تا خبرې کولې.
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې یو دم وخندل:
ـ ما دعا ویله.
وړانګه له خندا شنه شوه:
ـ خدای که دې په یوه خبره پوه شوې یم !
ـ انګریزي وه.
وړانګې هماغسې په خندا وویل:
ـ په انګریزي دعا ویل کیږي !
ماریا غلې وه.
ـ وړانګې وویل:
ـ موږ په اوبو پسې څومره لرې راځو ! هه !

ماریا سره ساه واخیسته، د لښتي پر ژۍ کېناسته، تر ړنړواوبو لاندې زیږه شګه پرته وه، د شګې پر سر د ګوتې په اندازه کوچنیو خړو ماهیانو لکۍ وهلې...
وروسته یې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سړې وې، یوه لپه یې مخ ته ور واچوله، له سپینې لنډې زنې یې راښه ځاځکې و ځځېدل...
اوږدې ګوتې یې په تورو ویښتو کې تیرې کړې، بله لپه یې مخ ته ور واچوله، نرۍ وروځې یې لندې وې.
بیا یې وړانګې ته وکتل، ژي ته یې په لپه اوبه ور اچولې...
ماریا وویل:
ـ وېرېږم !
وړانګې وخندل:
ـ ولې؟
ـ که دې وروړ خبر شو، نو بیا؟
ـ نه خبرېږي !
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـ اوس به یې رمه راوستې وي، ناوخته شو !
د وړانګې شونډې وخوځېدې:
ـ دا دی ! ژۍ ډکېدو ته نږدې دی !
ماریا مخامخ وکتل، غونډۍ ټیټې وې، ځای ځای سپاندې او هسک اغزي باد ښورول...لرې پر یوه غټه ډبره دوه سارایي کوترې ناستې وې. په ټوله دره کې چوپه چوپتیا وه، یواځې یوې کوترې غومبرې وهلې، ځای پرځای راګرځېده...
ماریا کینې لور ته وکتل، دا غونډۍ هم تر ډېره هغې بلې ته ورته وه، یواځې کوترې نه وې.
ښي لور ته یې مخ واړاوه، رنګ یې والوت، په بیړه یې وویل:
ـ وړانګې !
وړانګې وخندل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شونډې یې وخوځېدې:
ـ دا دی، ډک شو !
ماریا چیغه کړه !
ـ وروړ دې !
وړانګې په بیړه سر پورته کړ، شېرګل منډې ور وهلې...ولاړه شوه، د ماریا مخې ته ودرېده، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه ! تا ته څه نه وايي !
لنډه شېبه ووته، شېرګل ور ورسېد ، ساه یې لنډه لنډه کېده، سترګې یې رډې راختلې وې، لاس یې پورته کړ، چیغه یې تر خولې راووته !
ـ تا ته چا ویل چې دا پلیته دلته راوله !
کوترې والوتې.
یو کړس شو ، وړانګه کینې لورته ړنګه شوه، شېرګل دوهم ځل لاس پورته کړ، ماریا پر نجلۍ ورپریوته، چیغه یې کړه !
ـ مه !

شېرګل لاس ونیو ، په زوره یې وویل:
ـ هاخوا شه ! که نه نو !
ماریا په بیړه ولاړه شوه، یوګام یې واخیست، د سړي تر مخ ودرېده،
چیغه یې کړه !:
ـ که نه نو څه؟ ها ! په ښځو لاس پورته کوې ! بې غیرته !
یوه شېبه دواړو یو بل ته وکتل، د ځوان سترګې سرې وې، د نجلۍ
په سترګو کې اوښکې رغړېدلې. ..
شېرګل په زوره وویل !
ـ خوله دې وتړه !
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ ته هم ځانته نارینه وایې !
وروسته یې وړانګه تر مټ ونیوله، د هغې لاندنی شونډه وینې وه،
په سترګو کې یې وېره ښکارېدله...
ماریا سړي ته وکتل، ورو یې وویل:
ـ شونډې ته یې وګوره ! ډېر زورور یې، داسې نه ده؟ !
د شېرګل سر وځړېد.
ماریا چیغه کړه !
ـ تا ولیدل ! زه نه یم تښتېدلې !
شېرګل غلی و.
ماریا د وړانګې لاس ونیو ، ورو یې وویل:
ـ راځه !

وړانګې په اوبو کې پراته ژي ته وکتل، ماریا تر لاس کش کړه،
دواړه روانې شوې.
خره د غونډۍ نیمایي ته رسېدلي وه، په سپاندو او اغزیو کې یې
خوله وهله..کوچې ځړېدلی سر ولاړ و.

* * *

بوډۍ د کېږدۍ سیوري ته ناسته وه، وړۍ یې ریسلې، وروسته یې سر پورته کړ، نجوني ولاړې وې.

بوډۍ په بیړه وویل:

ـ شېرګل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ !

وړانګې د خپلې انا غېږې ته ځان ور واچاوه، یودم یې وژړل...بوډۍ ورته وکتل، د لاندنۍ شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.

ورو یې وویل:

ـ ځار ! بلا دې راباندي وګرځه !

د وړانګې ژړا زور ونیو...

ماریا یوه شېبه ولاړه وه، بیا کېږدۍ ته ور ننوته.

کوچۍ خپل زوی کراراوه، ماریا یې ترڅنګ کېناسته، ماشوم ته یې وکتل، تک ژېړ و، نرۍ پښې یې درلودې، د ملا هډوکي یې راوتلي ښکاریدل.

ماریا وویل:

ـ څه شی ورکوې؟

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـ د وزې شیدې.

ـ ولې خپلې؟

ـ کمې دي، مړولی یې نه شم.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وپوښتل:

ـ د څلورو میاشتو دی؟

کوچۍ وویل:

ـ دا یې اومه میاشت ده.

ـ په کور کې وریجې لرئ؟

کوچۍ ورته وکتل، ورو یې وویل:

ـ خدایزده ! موږ وریجې ډیرې نه پخوو.

ماریا وویل:

ـ که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده ډوډۍ او داسې نور پاسته خواړه وخوري، ګټه ورته لري.

کوچۍ هماغسې په حیرانی ورته کتل.

ماریا پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

ـ یوځل یې وازمایه !

ولاړه شوه، د باندې یې وکتل، بوډۍ د پخوا غوندې څرخې تاواوه... وړانګه لیرې د مېږو او پسونو په مینځ کې د توت سیوري ته ناسته وه.

ماریا ورغله، وړانګې ته یې وکتل، اوږده بانه یې سره سرېښ وو، تر څنګ یې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د وړانګې ژړغوني غږ چوپتیا ماته کړه، ورو یې وویل:

ـ ورور مې کاوړي سړی ده، خو تر اوسه یې په ما لاس نه و پورته کړی، دا یې ړومبی څپیړه وه.

د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ زما له لاسه !
وړانګې وویل:
ـ ته نه یې ملامته !
ماریا مېږو او پسونو ته سترګې ورواړولې، ټول پراته وو، ځمکه له وچو او لندو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلي توتان ښکارېدل، د څو لویو شنو مچانو بنګې خوت...
وروسته یې مخامخ وکتل، ورو یې وویل:
ـ راغی !
وړانګې سر پورته کړ، شېرګل په خرې پسې روان و، شېبه وروسته د کېږدۍ تر څنګ ودرېد، بوډۍ ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.
یوه شېبه سره ودرېدل، بیا شېرګل کېږدۍ ته ننوت، بېرته راووت، نېغ د توت خواته ور روان شو.
شېبه وروسته د خپلې خور تر څنګ کېناست، سر یې وځړېد، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې څو کرښې وښستې،
ورو یې وویل:
ـ له ما خپه یې؟
وړانګه غلې وه.

شېرګل سر پورته کړ، وړانګې ته یې وکتل، د هغې غټې سترګې لندې وې. ورو یې د نجلۍ سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، نجلۍ ژړل...
شېرګل وویل:
ـ بیا به داسې نه کیږي.
د نجلۍ ژړا زور ونیو.
شېرګل وویل:
ـ زړه مې مه راخوره !
نجلۍ هماغسې ژړل، ښه شېبه یې اوښکې تویې کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.
ماریا دواړو ته کتل.
شېرګل وویل:
ـ ورشه ! مخ ته دې یو دوه لپې اوبه ورواچوه !
وړانګه ولاړه شوه. شېرګل پسې کتل... نجلۍ کېږدۍ ته نږدې اینښې ګړې ته ور وګرځېده.
شېرګل په ځړېدلي سر وویل:
ـ تا ته ام پړ یم.
ماریا غلې وه.
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ ته خو پوهېږې ! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

ماریا غلې وه.
شېرګل وویل:
ـ زه مې په خوړو وېرېدم.
ماریا په خبره کې ور ولوېده:
ـ ما خو نه وژله !
د شېرګل سر وځړېد ، ورو یې وویل:
ـ تېرکال د توتانو په وخت کې یوه طیاره راغله، هغه وخت چینې ته نږدې یوه کېږدۍ ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم یې پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مو نه شوې سره بېلولی.
ځوان غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، ځېره یې نیولې وه.
ځوان وویل:
ـ دا اندېښنه به ترهغو راسره وي، تر څو چې ته دلته یې !
ماریا وویل:
ـ ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطره لرې وي.
شېرګل ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ له کومه داسې ډاډه یې؟
نجلۍ وارخطا شوه، یوه شېبه غلې وه، یودم یې وخندل:
ـ نه پوهېږم ! زړه مې همداسې راته وایي.
ځوان وخندل.
ماریا وویل:
ـ ته دومره بد هم نه یې، په خندا کې ښکلی ښکارې.

د دواړو سترګې سره وجنګېدې، د شېرګل سر وځړېد.
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
ـ په ما باور وکه ! نه تښتم.
شېرګل پر خاورو لیکې ایستلې...شېبه وروسته یې سر پورته کړ، ماریا روانه وه، ده ترهغو پسې کتل چې نجلۍ کېږدۍ ته ننوته.

* * *

د سهار خړه وه، وړانګې ورو وویل:

ـ انا !

بوډۍ کوم حرکت ونه کړ.

د وړانګې شونډې وخوځېدې:

ـ پورته شه ! ناوخته ده.

بوډۍ په بړستن کې پټه وه.

وړانګې ورو بړستن لرې کړه، د بوډۍ له خولې سپین ځګونه روان وو...وړانګې چیغه کړه !

ـ انا !

ماریا جټکه وخوړه، سترګې یې رنې کړې، کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې.

شېرګل او د هغه ورېندار په بیړه کېږدۍ ته ور ننوتل، ټول تر بوډۍ راتاو شول، وړانګې ژړل، نور وارخطا وو.

ماریا ور مخته شوه، د بوډۍ پر ګونځې ګونځې غاړه یې ګوتې کېښودې، ورو یې وویل:

ـ ژوندۍ ده.

یوه شېبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ لږ ځای راکړئ !

کوچیان یوې خواته شول.

ماریا وویل:

ـ تر دې مخکې یې څه تکلیف درلود ؟

وړانګې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ !

ـ جکه جوړه وه !

شېرګل وویل:

ـ یوځل یې پر زړه درد راغلی و، بس !

ماریا د بوډۍ د ښي لاس زیږې ګوتې و موښلې، ورو یې وویل:

ـ ما ته د زړه حمله ښکاري.

کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

ماریا وویل:

ـ د پښو تلې یې ور ومښئ !

کوچۍ د بوډۍ پښو ته ور وښویدې.

ماریا څو ځله د بوډۍ پر سینې زور وکړ، کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

بوډۍ وټوخل.

ماریا وویل:

ـ د پښو مښلو ته دوام ورکړئ !

بوډۍ ورو سترګې وغړولې، وړانګې په ژړا کې وخندل.

ماریا هغې ته وکتل، ورو یې وویل:

ـ لږ د بورې شربت ورته جوړ کړه !

وړانګه ولاړه شوه، شېبه وروسته یې د بوډۍ په خوله کې خوږې اوبه وڅڅولې، ورو یې وویل:

ـ انا! څنګه یې؟

بوډۍ په حیرانۍ ورته کتل، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ څه خبره ده؟

شېرګل وخندل:

ـ هیڅ! طبیعت دې یو څه خټه و.

بوډۍ په ګیلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته کېناسته ورو یې وویل:

ـ سر مې درد کوي!

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

ـ ښه کیږې.

ماریا له کېږدۍ ووته، لمرخاته خوا ته اسمان ژېړ و، نری باد چلېده...

نجلۍ پر یوه تیږه کېناسته، تیږه سره وه، سپی ورغی، لکی یې ووهله، پښو ته یې پرېوت.

ماریا د هغه پر غټ سر لاس تېر کړ، د سپي لکۍ له ځمکې نرۍ دوره پورته کړه...

ښه شېبه ووته، لمر راوخوت، د غونډیو یوه خوا ژیړېبخونه ښکاریدله، بل لوري یې سیوری و.

بیا یې د شېرګل غږ واورېد:

ـ ته خو سمه دمه ډاکټره یې!

ماریا وخندل.

شېرګل مخامخ په شګو کې ورته کېناست، نجلۍ ته یې وکتل، د لمر وړانګې یې پر سپین مخ لګېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.

نجلۍ ناڅاپه وویل:

ـ حاجي خداینور پیژنې؟

شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ـ څنګه دې دا پوښتنه وکړه؟

ماریا وخندل:

ـهسې، د هغه د زړورتیا کیسې مې اورېدلې وې، تیرکال یې په رڼا ورځ یو امریکایي ټانک وویشت.

شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې په خوند وویل:

ـ حاجي خداینور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې لیدلی دی، د راکټ په ویشتلو کې یې نوم وړی.

ـ اوس چیرته دی؟

شېرګل وخندل:

ـ خدای خبر.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:

ـ پوهېږې چې د امریکا حکومت د هغه پر سر پنځه میلیونه ډالره انعام ټاکلی! مړ یا ژوندی.

شېرګل وخندل:

ـ هو! خو د هغه نیول دومره اسانه خبره نه ده.

_ ته له کومه پوهېږې؟
_ حاجي خداینور هوښیار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره میاشت مرکز ته راغلی و، بیا چا نه دی لیدلی.
ځوان غلی شو، ماریا غونډیو ته کتل، شېرګل هغې ته وچې سترګې نېولې وې...وروسته یې یو غږ واورېد:
_ چای نه سوروئ؟!
دواړو د کېږدۍ خواته وکتل، وړانګه وه، ولاړ شول، کېږدۍ ته ورننوتل، پر غوړ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډۍ ایښې وه، ماریا د بوډۍ ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه یې لاس کېښود، ورو یې وویل:
_ اوس څنګه یې؟
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
_ ښه یم.
وړانګې په خندا وویل:
_ ډاکتره خو به نه یې؟
ماریا وخندل:
_ نه، خو په ځینو لومړنیو مرستو پوهېږم.
بوډۍ په خبره کې ورولویده:
_ څه؟!
_ مانا دا چې له سوځېدلي، ټپسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شېرګل ولاړ شو.
وړانګې دسترخوان ته وکتل، د ورور پیاله یې تر نیمایي ډکه وه، له پاستې هم کومه ګوله نه وه پورته شوې، ورو یې وویل:
_ څه کوې؟
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
_ رمه سارا ته بیایم.
وړانګې وویل:
_ یو وار خو دې چای سور که!
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
_ زړه ته مې نه کیږي.
له دې سره له کېږدۍ ووت.
بوډۍ وویل:
_ نورکله خو په دریو پاستو نه مړېده، نن څنګه داسې ژر ولاړ سو؟!
د وړانګې شونډې وخوځیدې:
_ خدایزده!
لنډه شېبه وروسته شېرګل بېرته کېږدۍ ته ور ننوت، ښځو په حیرانۍ ورته وکتل، کوچۍ وارخطا و، نېغ زړو بړستنو ته ورغی، شل ډزی ټوپک یې ور واخیست، وړانګې په بیړه وویل:
_ څه خبره ده؟
شېرګل په لړزانده غږ وویل:
_ عسکر دي!

د ټولو رنګونه والوتل، وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په
وارخطايي يې وويل:
ـ د خدای له پاره، موړ ته وګوره؟
شېرګل چيغه کړه !
ـ مخه مې پرېږده.
بوډۍ په بيره وويل:
ـ خور دې ښه وايي.
شېرګل په خشکه وويل !
دوی به مو تر تېغ تېر کړي.
ماريا د کېږدۍ له چولې دښتې ته وکتل، په دريو رينجرو موټرو
پسې سپيرې دوړې پورته کيدلې...
وړانګې چيغه کړه !
ـ تر اوسه خو لا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځي؟
شېرګل ماريا ته وکتل ، ورو يې وويل:
ـ دوی په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کيږو ، ښه دا
ده چې په دوی هم ميندې بورې کم.
د ماريا شونډې وخوځېدې:
ـ ته هوښيار سړی يې، کورنۍ دې مه ژوبلوه !
شېرګل وويل:
ـ خو...
ماريا په خبره کې ور ولوېده:

ـ په ما پسې نه دي راغلي.
سپي وغپل...
شېرګل د توپک ګېټ کش کړ.
ماريا وويل:
ـ په ما باور وکه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.
موټر دوه درې شله ګامه لرې ودريدل، سپي ترې راګرځيده...
ماريا د شېرګل له لاسه ټوپک ونيو ، بېرته يې تر بسترو لاندې کړ.
يو غږ واوريدل شو !
ـ را ووځه !
وړانګې ژړل، ورېندار يې هم سونګيدله، بوډۍ وارخطا وه.
شېرګل ماريا ته وکتل، په مړاوي غږ يې وويل:
ـ تا غواړي.
ماريا په خپل تندي ټکرى ورکش کړ، له کېږدۍ ووته، شل پنځه
ويشت وسله وال ولاړ وو، ځينو يې عسکري دريشۍ اغوستې وې،
نور يې په شخصي جامو کې ول، برګ رومالونه يې تر سرونو تاو
وو، په دوړو لړلي ښکارېدل.
ماريا په لوړ غږ وويل:
ـ څه غواړئ؟ !
يوه ناره کړه !
ـ سړی راوباسه !
ـ له هغه سره مو څه کار دی؟

– ولې یې زموږ په لیدو منډه واخیسته؟ !
ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې ورو وویل:
– شېرګله، راووځه !
– کوچی له کېږدۍ ور ووت:
دوه وسله وال د دوی خواته ور روان شول، ماریا کېږدۍ ته ننوته. شېبه وروسته عسکر د شېرګل تر څنګ ودریدل، یوه یې کېږدۍ ته سر ور دننه کړ، شاوخوا یې وکتل، یواځې ښځې وې، بېرته یې شېرګل ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
– ته دلته اوسې؟
شېرګل په وارخطایي ځواب ورکړ:
– هو !
– ولې دې زموږ په لیدو منډه واخیسته؟
د کوچي ژبه بنده شوه:
– ما، ما
هماغه عسکر په غوسه وویل:
– بیا داسې بې عقلي ونه کړې ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپي تر یوه ځایه منډه پسې واخیسته، کله چې دوړې کیناستې، ځای پرځای ولاړ و، په موټرو پسې یې غپل...
شېرګل کېږدۍ ته ور ننوت، کوچیانو خدای ته شکرونه ایستل...

شېرګل ماریا ته وکتل، ورو یې وویل:
– تا کولای شوای چې له هغوی سره لاړه شې.
ماریا غلې وه، کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...
وړانګې وویل:
– لا لا رښتیا وایي ! ولې دلته پاتې شوې؟ !
ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وویل:
– ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور پیژندلای وای، نو...
بوډۍ ورمخته شوه، ماریا یې پرتندي ښکل کړه، وړانګې ژړل...
ماریا د باندې ووته، پر یوه لویه ډبره کېناسته، دښتې ته یې وکتل، موټر ډېر لیرې لمر خاته خواته روان وو، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، له ځانه یې ورټ (کرکه) وشو، شنه اسمان ته یې وکتل، ورو یې وویل:
– خدایه ! ما وبخښه !

* * *

شېرګل د یوې ګڼې بیدې سیوري ته ناست و، پر ځمکه یې لیکې ایستلې، تر مخ یې د غنمو شنه وربې باد یولاس ښورول...رمه څو ګامه لیرې څرېدله.

وروسته یې د یوه سیرلي نری غږ واورېد، سر یې پورته کړ، د سیرلي لکۍ له شنو غنمورا وتلې وه، شېرګل ولاړ شو، په سیرلي پسې یې څو تیږې وویشتې، سیرلي د رمې خواته منډه کړه.

یو غږ یې واورېد:

ـ یاره کوچیه مرداره مو کړه!

شېرګل کیڼ لورته وکتل، یو ځوان ور روان و، سپینه خولۍ یې پر سر وه، په لاس کې یې بیلچه ښکارېدله.

شېرګل په ډډ کوچیاني غږ وویل:

ـ ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې یې!

ځوان د شېرګل تر څنګ ودرېد، ورو یې وویل:

ـ اجب خلک یاست! د جایي وو (ځایي خلکو) سلامت فصلونه مو وخوړل، بیا وایې...

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ چا؟

ـ تېره شپه کوچیانو زما د تره رشقې ته رمه ور پرېښې وه، سهار ته ډکی نه و پاتې.

شېرګل په بیړه وویل:

ـ زار دې شي، ما خو خدایکه تر اوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان یو دم وخندل:

ـ تاته نه وایم، ته ښه سړی یې، زما دربانديې پام و، سیرلی دې له غنمو وشاړه.

شېرګل روان شو، ځوان هم په هغه پسې ګامونه واخیستل، دواړه د ونې سیوري ته کېناستل. یوه شېبه غلي وو، وروسته شېرګل مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

ـ دا غنم ستاسې دي؟

ځوان ختیځ لورته لاس ونیو، شونډې یې وخوځېدې:

ـ هاغه هسکه تیږه وینې!

ـ کومه؟

ـ هاغه چې ټپوس پرې ناست دی.

ـ هو!

ـ تر هغه ځایه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې ټیټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بیا د ترونو فصلونه دي. هماغه تیږه ټک (پوله) ده.

شېرګل څه ونه ویل، ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ اې کوچیه! خپه راته ښکارې.

شېرګل غلی و.

ځوان وویل:

ـ پوروړی یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ نه!
ناروغه یې؟
ـ نه!
کوم تاوان دې کړی؟
ـ نه!
مالونه دې ناجوړه دي؟
ـ نه
د ځوان تندی تریو شو:
ـ نو بیا څه ټکه درباندې پرېوتې ده چې داسې خپه یې؟!
شېرګل غلی و.
ځوان یو دم وخندل:
ـ مین یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، بېرته یې سر ځوړند شو.
ځوان وویل:
ـ خوب دې څنګه دی؟
ـ دا دوه شپې مې سترګې نه دي سره وروستي.
ـ اشتها؟
ـ څه؟
ـ ډوډۍ ډېره خورې که کمه؟

ـ خدایکه مې له پرونه راهیسې ګوله هم راپورته کړې وي.
ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
ـ د خلکو خبرې بدې درباندې لګیږي؟
ـ هو!
له څه وخته راهیسې؟
ـ دا دوه ورځې کیږي.
ځوان وخندل:
ـ مین یې نو توروي که سپین؟!
شېرګل هغه ته وکتل.
ځوان وویل:
ـ ته مین شوی یې.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
ـ سپینه راته وکه!
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ څه؟
ـ څوک دې خوښیږي؟
شېرګل کوم ځواب ورنه کړ.
ځوان وویل:
ـ کوچۍ ده؟
ـ نه

ځوان د هغه ولیو ته یو سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ـ نو کومې جایې زړه درنه وړی؟
ـ نه
ځوان په حیرانۍ وویل:
ـ نه کوچۍ ده ، نه هم کلیواله، نو څوک ده؟
د شېرګل زړه ولړزید
ځوان وویل
ـ نه راته وایې
ـ نه
ځوان وخندل:
ـ سمه ده، مه راته وایه ! خو زه هم مین یم، دا ټول په ما تېرېږي، نه خوب لرم او نه هم اشتیا ، هیڅ شي خوند نه راکوي، بس نو ! مینه همداسې وي..
شېرګل یوه شېبه غلی و ، وروسته یې وویل:
ـ رښتیا وایې؟ !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ ای کوچیه ! خدای خبر ته به پوه شې که څنګه؟ ! خو زه به د مینې په باره کې څو خبرې درته وکم، بیا ته په خپله فکر وکه چې مین یې که نه؟
ما په یو چا زړه بایللی، کله کله بې اختیاره ژړا راځي، اوښکې تویول راته ښه دي، د سکون او ارامۍ احساس کوم، کله چې شپه

شي، لکه هغې چې له ما سره پر یوه بالښت سر ایښی وي، د ورځې یې په یاد تېږې بولم، زړه مې راته وایې چې هرځای راسره وای، هغه څه مې ورته ویلي وای چې نورو ته یې نه شم ویلای، له خپلو کامیابیو مې خبره کړې وای او د هغې په لیدو مې په زړه کې پراته دردونه هیر کړي وای.
ځوان غلی شو ، کوچي ته یې وکتل، بېرته یې شونډې و:خوځیدې
ـ په خبرو مې وپوهېدې؟
شېرګل په حیرانی ورته کتل...
ځوان وویل:
ـ ګوره ! که دې د هغې په لیدو د زړه دربېدا ډېرېږي، نو مین یې !
که غواړې چې خپل پټ رازونه یوائې له هغې سره شریک کړې، نو مین یې !
که یې په نه لیدو د خواشینۍ احساس درته پیدا شو ، نو مین یې !
که دې له زړه، نه وته، نو مین یې !
اوس پوه شوې؟ !
کوچی غلی و.
ځوان وخندل:
ـ نه غواړې چې هغې ته دروغ ووایې، داسې نه ده؟
کوچي په حیرانی ورته کتل...
ځوان وویل:

ـ ساده به درته ووایم ! غره ته وګوره ! کاڼو ته وګوره، بوټو ته سترګې ورواړوه، که دې په هرڅه کې هغه ولیده ،نو مین یې، مین ته ټوله دنیا ، یوائې خپله مینه ښکاري.
ځوان غلی شو ، ناڅاپه یې وخندل، د شېرګل ولیو ته یې یو دروند سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ـ پوه شوې که نه؟ !
شېرګل غلی و.
د ځوان شونډې وخوځېدې؟
ـ نو ته په کوم یوه کې راځې؟
شېرګل وویل:
ـ خدایزده !
ځوان ولاړ شو ، په زوټه یې وویل:
ـ ای کوچیه ! فکر وکه ! که زما غوندې احساس کوې، نو پوه شه چې مین یې، هو رښتیا ! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورګډه نه شي، زه درنه لاړم.
ځوان حرکت وکړ، شېرګل پسې وکتل، ځوړند سر روان و ، ښه شېبه ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو وږو پر سر یوې سرپوټکې (یو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....

نصیر احمد احمدي برېوکۍ

* * *

شېرګل تر زاړه توت لاندې رمه پنډه کړه، کېږدۍ ته يې وکتل، خور يې ولاړه وه، ورغی، ورانګې وويل:

ـ نور کله خو به وختي راتلې !

شېرګل غلی و.

ورانګې وويل:

ـ زه به ډوډۍ درته راوړم.

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ زړه ته مې نه کيږي.

ورانګې په حيرانی وويل:

ـ سهار دې هم ګوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښين سيوری ړنګ دی.

شېرګل يوه شېبه ودرېد، وروسته کېږدۍ ته ورننوت.

بوډۍ پرته وه، نږور يې ماشوم ته شوله ورکوله، ماريا يې هم ترڅنګ ناسته وه..

شېرګل خيرن بالښت ته ډډه ولګوله، ماريا ته يې وکتل، د زړه دربا يې ډېره شوه، د کليوال ځوان خبره يې په زړه کې راوګرځېده ((که دې د هغې په ليدو د زړه دربا ډرريږي، نو مين يې.)) سر يې وځړېد، يو ژېړ مېږتون د زاړه ليمڅي په وړيو کې ننبتی و، ناڅاپه پر مېږتون غوړ دسترخوان هوار شو. شېرګل پورته وکتل، خور يې پر دسترخوان څو پاستي او يوه ډکه کاسه مستې کېښودې.

شېرګل له پاستي يوه ټوټه ور بېله کړه، مستو ته يې وروړه، کله چې يې ګوله خولې ته پورته کوله، ماريا ته يې پام شو، هغې ماشوم ته کتل، وروسته د دواړو سترګې سره وجنګېدې، شېرګل لاندې وکتل، کاسه يې ورپورته کړه، له مستو يې غوړپ وکړ، کاسه يې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

ولاړ شو، خور يې پسې غږ کړ:

ـ ډوډۍ دې ونه خوړه !

شېرګل له کېږدۍ ووت، لاړ، د توت سيوري ته کېناست. ، دښتې ته يې وکتل، غونډۍ يې تر سترګو تېرې کړې، خوند يې ورنه کړ، هرڅه يې پر زړه ولاړ وو.

ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې يې يواځې د ماريا څيره ولاړه وه،. يو دم يې وخندل، خپل ورانه ته يې سوک ورکړ، له ځان سره يې وويل:

ـ خوار سړی، خړ يې سپی، خپله رمه دې پيايه !

بېرته يې د ماريا سرې شونډې او سپين غاښونه سترګو ته ودرېدل، تندی يې تريو شو، سترګې يې ډکې کېدې، د کليوال ځوان خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مين يې.))

يو دم يې غبرګ لاسونه غوږونو ته وروړل، شونډې يې وخوځېدې:

ـ توبه خدايه، توبه !

رمې ته یې وکتل، څلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه یې غم پیژانده او نه یې هم په چا پوري زړه تړلی و، ټوله دنیا یې یواځې په خپله کورنۍ کې لیده، د وریو حساب یې ټینګ نیولی و، منی به شل یو نیم شل مېږې وپلورم، پیسې یې تر خولې تېرې دي، تر ژوړموني د کور ښه چلاو پرې کیدی سي، خدای مهربانه دی، مېږي به وري پیدا کړي، هو رښتیا ! سږ کال بارانونه ډېر دي، ژمی به ګرمسیر ته ځو، وابنه به ډېر وي، مېږې او پسونه به غوښه ونیسي، د خپل زړه پیسې راته جوړولی سي.

یوې میږې رمباړه کړه، شېرګل ورته وکتل، ورو یې وویل:

_ ته څه غم لرې؟ !

یو دم یې وخندل:

_ لېونی شوم که څنګه؟ !

ولاړ شو، د توت یوې ټیټې څانګې ته یې لاس کړ، څو تور توت یې خولې ته واچول، خوند یې ور نه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته یې وکتل، تر یوه ځایه خړه وه، وروسته د یوې اوږدې تراډې ولاړو اوبو غوندې ځلېدله...

هوا دپه وه، ډېر لیرې غرونه خوځیدل....

بېرته یې سر وځړېد، پر خړه پایڅه یې تور لوی مېږتون روان و، مېږتون یې د ښي لاس په ګوتو کې ونیو، سترګو ته یې ورنیږدې کړ، مېږتون پښې وهلې...یوه شېبه یې ورته وکتل، شونډې یې وخوځیدې:

_ کاشکې مېږتون وای.

خندا ورغله، مېږتون یې پرخاورو پرېښود، مېږتون منډه کړه، د یوه پراته پسه د ټټر په سپینو وړیو کې ننوت.

شېرګل یوه شېبه د ونې سیوري ته کېناست، وروسته یې سترګې درنې شوې، خوب ورغی، پټکی یې په څادر کې ونغاړه، تر سر یې کېښود، دوه درې ځله یې د یوې میږې ټوخی واورېد، بیا یې بانه سره ورغلل.

* * *

لمر په لوېدو و، د کېږدۍ تر څنګ یو په دوړو لړلی سراچه موټر ودرېد، شېرګل د باندې ووت، په سپي پسې یې لوټه وویشته، دوو وسلوالو ته یې غېږ ورکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوړو سپېره ښکارېدل.

درې سره کېږدۍ ته ننوتل، بوډۍ په یوه کونج کې ناسته وه، په اوکلۍ (هاون) کې یې بادیان ټکول...

وسله والو خپلې ټوپکې زړو بړستنو ته ودرولې، شاوخوا یې وکتل، بوډۍ یوازې وه، تر څنګ یې ماشوم لغتې وهلې...

شېرګل په زوته (لوړ غږ) وویل:

ـ چای!

یوه وویل:

ـ ادې! څنګه یې؟

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:

ـ ښه یم! ژوند ده، تیرېږي.

شېرګل وخندل:

ـ انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!

نارینه وو وخندل...

بوډۍ اوکلی ټنګوله...

یوه میلمه شېرګل ته وکتل، په خندا یې وویل:

ـ پرنګۍ چیرته ده؟

بوډۍ وویل:

ـ پرنګۍ یې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانه ده!

مېلمنو وخندل...

شېرګل وویل:

ـ ودې نه لېده؟

ـ چیرته؟

-د باندي، له تورسرو سره.

مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې وویل:

ـ ترنغري خو یوازې درې کوچۍ راګرځېدلې وې.

شېرګل وخندل:

ـ یوه یې پرنګۍ ده.

د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې وویل:

ـ ډېره ازادي مو ورکړې!

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

ـ ګلالۍ ده، چا ته یې بد نه رسیږي.

مېلمنو وخندل...بوډۍ اوکلۍ ټنګوله...

شېرګل وویل:

ـ په مرکز کې څه کیسې دي؟

یوه میلمه وویل:

ـ کراره بده ورځ، بیګاه طیارې راغلې، دوه درې دورې یې وخوړې،
خو بمبارد یې ونه کړ.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ شکر
شېرګل وویل:
ـ پلار مې څنګه و؟
بوډۍ بله پوښتنه وکړه:
ـ څه وخت راځي؟
یوه میلمه ځواب ورکړ:
ـ غږ یې نه دی کړی.
د بوډۍ تندی تریو شو:
ـ داسې هم نه وایي چې کور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک
ناجوړ، شل، یو نیم شل ورځې یې ووتې، یو وار رانه غی.
یوه میلمه وخندل:
ـ رابه شي، زړه مه خوره!
بوډۍ سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځېدې:
ـ اولاد دښمن دی.
داوخت وړانګه کېږدۍ ته ورننوته، د مېلمنو تر مخ یې یوه تور ه
چایجوشه او دوه ګیلاسونه کېښودل، شېرګل ته یې وکتل، ورو یې
وویل:
ـ لمبات (بوره) خلاص شویدي.

یوه میلمه وخندل:
ـ لمبات پرېږده، پرنګۍ ته ووایه چې تیاره شي.
د اوکلي ټنګاه غلې شوه.
د وړانګې رنګ والوت، شېرګل په حیرانی وویل:
ـ ولې؟!
د مېلمه خندا زور ونیو!
ـ بیایو یې! نور به یې له شره خلاص شئ.
شېرګل په بیړه وویل:
ـ چیرته؟
ـ اوس خو یې مرکز ته بیایو!!
بوډۍ د خبرو وار ونیو:
ـ وژنئ یې!
ـ خدای خبر!
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
ـ پلار مې غوښتې؟
ـ هو!
وړانګې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وځړېد، نجلۍ چیغه کړه!
ـ نه!
یودم یې منډه واخیسته، له کېږدۍ ووته!
بوډۍ وویل:
ـ زه به مې زوی ته ووایم!

مېلمنو په حیرانی ورته وکتل.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ تاسي یې نه شی بېولای !
شېرګل وویل:
ـ انا ! تاته خو مې پلار مالوم دی، هغه...
بوډۍ په خبره کې ورولېده:
ـ هغه زما خبره مني.
یوه میلمه وویل:
ـ حاجي خدا اینور غوښتې ده.
د شېرګل غوني زیږه شول.
بوډۍ غلې وه.
شېرګل په زوټه وویل:
ـ ورته ووایه چې تیاره شي !
د وړانګې د ژړا غږ پورته شو...
یوه مېلمه دوه ګیلاسه ډک کړل.
چوپه چوپتیا شوه، یوه هم څه نه ویل، کله کله به د وړانګې د ژړا غږ اورېدل کېده....ښه شېبه ووته، وروسته ماریا کېږدۍ ته ور ننوته، په کونج کې ایښې تاو شوې عسکري دریشي یې وروا خیسته، بېرته د باندې ووته.
بوډۍ پسې غږ کړ:
ـ ته به چیرې نه ځې !

د وړانګې ژړا زور ونیو...
شېرګل په زوټه وویل:
ـ دریشې دې نه اغوندي، خطر لري.
یوه مېلمه د تایید په علامه سر وخوځاوه.
شېرګل خپلې انا ته وکتل، په نا امیدۍ یې وویل:
ـ مور، څه نه شو کولای.
ماریا ور غږ کړ !
ـ راځئ !
بوډۍ په بیړه له کېږدۍ ووته.
مېلمانه ولاړ شول.
لمر لویدلی و، لوېدیځ ته پرتې تار تار وریځې سرې وې، لرې غزیدلي غرونه تور ښکاریدل.
وړانګې ژړل، بوډۍ او د هغې نږور هم خوابدې وې، خو ماریا زړورې خبرې کولې، په څېره کې یې ویره نه وه پرته.
شېرګل غلی ولاړ و، سپي غپل، یوه سیرلي ټوپونه وهل...وسله وال په موټر کې ناست ول.
ماریا اغوستي کوچیاني کمیس ته اشاره وکړه، ورو یې وویل:
ـ ستا کمیس مې را سره یووړ.
وړانګې کوکه کړه !
ماریا د ماشوم مورته مخ ورواړاوه، شونډې یې وخوځېدې:
ـ بنګل ته وګوره ! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه !

کوچۍ خپلو سترګو ته ټکری ونیو.
بوډۍ غلې ولاړه وه، اوږدې لرګینې تسبیح یې اړولې...
ماریا حرکت وکړ، د شېرګل د زړه دربا ډېره شوه.
وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترګې یې سرې وې، په خواره خوله یې وویل:
_ لالا !
شېرګل غلی و..
ماریا د شا په سیټ کې کېناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د شېرګل پښې ولړزېدې، په سترګو یې تیاره راغله، یودم یې منډه کړه، د موټر تر مخ ودرېد.
مخکینی دواړه دروازې خلاصې شوې. سپی تر موټر راګرځېده، غپل یې...وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شېرګل ته کتل...
شېرګل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:
_ کښته شه !
ماریا په موټر کې ناسته وه.
یوه وسله وال وویل:
_ ته دا سې نه شې کولای.
شېرګل چیغه کړه !
_ کښته شه !
وسله وال د ټوپک ګېټ کش کړ.
شېرګل برګ برګ ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.

وسله وال وویل:
_ دا به دې په خیر نه وي.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
_ خدایکه مو رانه بوتله.
وسله وال شېرګل ته وکتل، په کاوړ یې وویل:
_ دا حاجي خداینور غوښتې.
د ماریا شونډې وخوځېدې:
_ زه ورسره ځم.
وړانګې په غریو کې وویل:
_ لیونۍ یې !
شېرګل چیغه کړه !
_ هغوی به دې ووژني !
ماریا وویل:
_ خو زه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.
شېرګل لاس ور وغزاوه، تر مټ یې ونیوله او له موټره یې کښته کړه !
یوه وسله وال وویل:
_ ښه دې ونه کړل !
شېرګل مخ واړاوه، لاړ او تر توت لاندې کېناست. موټر یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدۍ ته ننوتې، د ماشوم د ژړا نرۍ غږ اورېدل کېده.

* * *

وړانګې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه یې کېښوده، ورو یې وویل:

ـ راځئ !

یوه هم حرکت ونه کړ، بوډۍ پرته وه، شېرګل بلې لمپې ته وچې سترګې نیولې وې، وربندار یې ماشوم مړاوه، ماریا هم یوه کونج ته ناسته وه.

وړانګې څه ونه ویل، د ماریا ترخنګ غلې کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، د کېږدۍ پر تاڼ یې د جړو ویښتو او تیرې پزې اوږد سیوری ښکارېده.

ټول غلي ول، یوه هم څه نه ویل، کله کله به ماشوم د وریجو په ګولې پسې چیغه کړه !

ماریا ورو ولاړه شوه، له کېږدۍ ووته، د باندې سوړ باد چلېده، سپوږمۍ نوې راختلې وه، نرۍ ښکارېده، خو بیا یې هم پر دښته خړه رڼا پرته وه.

ماریا پر یوه هواره تیږه کېناسته، سپي ورغی، لکۍ یې وخوځوله، پښو ته یې پرېووت.

ښه شېبه ووته، سپي سر پورته کړ، وغرېد، منډه یې کړه، ماریا پسې وکتل، څو ګامه لیرې یې یو سیوری ولید، حرکت یې درلود،

د سپي غپا یودم غلې شوه، ماریا په ځیر ځیر ورته وکتل، سپی او سړی دواړه ور روان ول.

ماریا په بیړه کېږدۍ ته ننوته، یوه هم ورته ونه کتل، ټول غلي ول، پر دسترخوان له مستو ډکه کاسه ایښې وه.

ماریا وویل:

ـ د باندې یو سړی دی.

شېرګل په بیړه کېناست، ټوپک ته یې لاس وروغزاوه، بوډۍ خپلې پښې ورټولې کړې.

ټوخی واورېدل شو...

وړانګې وویل:

ـ ابا !

کېږدۍ ته یو په ونه دنګ سړی ور ننوت.

شېرګل ولاړ شو، وړانګه او د هغې وربندار ه هم ودرېدې، بوډۍ کېناسته، ماریا په حیرانۍ ورته کتل...

دې دا لمر سوځولې څیره او له سپینې لونګۍ په نکریزو رنګ شوې راوتلې سرې ځنې په غره کې لیدلې وې.

سړي ماریا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو یې وویل:

ـ دا خو مو سمه دمه په کور راګډه کړې ده !

د وړانګې پښو پړک واخیست...

سړي خپل زوی ته سترګې ورواړولې، یوه شېبه غلی و ، وروسته یې یودم چیغه کړه !
_ څنګه دې دومره زړه وکړ؟
د شېرګل سر وځړېد.
بوډۍ په مړاوي غږ وویل:
_ هلک ته خشکه مه کوه !
سړي چیغه کړه !
_ ده حاجي خدا اینور ته ځواب ورکړی دی !
ماریا په بیړه ورته وکتل.
وړانګې ژر له غولي ورونې ورپورته کړ، سپخیدلی زوړ بالښت یې کېښود ، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.
بوډۍ په سړه سینه وویل:
_ کېنه ! سا سمه که ! هرڅه به خدای سم کړي.
سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندی یې ګونځې و ، له سپین پټکي یې په دوړو سپیرې سرې څڼې راوتلې وې، څېره یې د لاټین ژیړې رڼا ته نیولې ښکارېدله...
وړانګه ورمخته شوه، له تورو چایو ډک ګیلاس یې سړي ته نږدې کېښود.
چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشیني وو، شېبه وروسته سړي سر پورته کړ، شېرګل ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

_ د تورې غونډۍ تر شا یوه زړه کلاه ده، څوک نه پکې اوسي، خو دیوالونه یې روغ دي، حاجي خدا اینور او نور ملګري به یې سبا سهار اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته بجې، پرنګی وروله او ور ویې سپاره !
وړانګې وویل:
_ نه !
سړي رډ رډ ورته وکتل، وړانګه په بیړه له کېږدۍ ووته.
بوډۍ ماریا ته اشاره وکړه !:
_ دا به هیڅیري هم نه ځي !
ماریل په بیړه وویل:
_ نه ! زه ځم !
شېرګل چیغه کړه !
_ چپ !
سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرګل سر ځوړند شو.
سړي په خشکه وویل:
_ نه پوهیږم ! دې پرنګۍ په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندي کړې دي !
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
_ هغوی به یې ووژني !
سړي په خشکه وویل:

ـ بلا مو ورپسې، مرداره دې کړي ! ولې مو دومره زړه پسې تړلی؟ هه؟ !

د باندې د وړانګې د ژړا غږ پورته شو !

ماریا په منډه له کېږدۍ ووته.

سړي شېرګل ته مخ ور واړاوه، په خشکه یې وویل:

ـ بله نه کیږي ! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې باید زړې کلا ته ورورسیږی ! نه وخته نه هم ناوخته ! پوه شوې !

شېرګل غلی و.

چوپه چوپتیا شوه، کله کله به د وړانګې د سونګېدا غږ پورته شو، ماریا به ډاډېینه ورکوله، ډېر پورته د یوې بنګنې طیارې نرى غږ اوربدل کیده...

❋ ❋ ❋

ماریا مخ واړاوه، د سهار په خړه کې یې شا ته وکتل، د غونډۍ په لمنه کې یوه توره کېږدۍ ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بیرته یې ورمیږ کوږ کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، یو ځل یې بیا شا ته وکتل، له هسکو تیږو راوتلې شنې سپاندې، ګونګلان (یو ډول غرنی بوټی دی) او تېره اغزي یې تر سترګو شول، کېږدۍ تر غونډۍ پټه شوې وه، هیڅ هم نه ښکاریدل.

ماریا یوه سړه سا واخیسته، شېرګل ته یې وکتل، څو ګامه لیرې ځوړند سر روان و...خړ پړ ښکاریده، ټوپک یې تړلی و، ګړندي ګامونه یې اخیستل...

ماریا پښو ته زور ورکړ، څو ګامه یې واخیستل، یودم یې چیغه کړه !

ـ وای !

شېرګل په بیړه ور وکتل، د نجلۍ پښو ته نږدې یوې سوی منډه واخیسته، شېرګل ټوپک پسې ونیو، سوی تر یوې لویې ډېرې ټوپ کړ، په سپاندو او بوټو کې یې منډه کړه، تر غونډۍ واووښت.

ماریا یودم وخندل:

شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل...

ماریا غلې شوه.

شېرګل ټوپک غاړې ته واچاوه ، ورو یې وویل:

ـ اجبه نجلۍ مې ولیده ! مرګ ته روانه یې، بیا هم خاندې !
ماریا څه ونه ویل، شېرګل خپل تګ ته دوام ورکړ.. نجلۍ په هغه پسې ګړندۍ روانه وه...
نری باد چلیده، پاس یوه غوټه توره وریځ ولاړه وه، نور اسمان شین و.
ښه شېبه ووته، دوئ یوه غونډۍ تر شا پرېښوده، د دوهمې په نیمایي کې د بوټوانو (هغوی چې په غره کې بوټي وهي) له خوا په جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول .. پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، شېرګل په یوه اواره ډبره کېناست، ماریا ور ورسیده، شېرګل وویل:
ـ سا به سمه کو !
نجلۍ دوه، درې ګامه واخیستل، سرې ته مخامخ په یوه بله ډبره کېناسته. شاوخوا یې وکتل، هسکې او ټیټې غونډۍ وې، ژوندۍ ساری نه ښکاریده.
ماریا وویل:
ـ څو بجې دي؟
شېرګل ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ پاو کم شپږ !
د ماریا پرمخ د اوبو څاڅکی ولګید ، پورته یې وکتل، پر سر یې توره پنډه وریځ ولاړه وه. دوهم څاڅکی یې سترګې ته برابر شو ، ځمکې ته یې وکتل، د مار سپین پوستکې پروت و.

د شېرګل غږ یې واورېد:
ـ ډېر وخت نه لرو.
له دې سره ولاړ شو.
ماریا وویل:
ـ څومره لاره پاتې ده؟
د شېرګل شونډې وخوځیدې:
ـ ایله اتو بجو ته ورسیږو.
ماریا په سړي پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوئ د یوې ټیټې غونډۍ په لمنه کې ګامونه اخیستل... د باران څاڅکي ډېر شوي وو ، په نرۍ باد کې د لندې خاورې بوی تاوېده او ډېر لري یوې زرکې نارې وهلې. کړکه کړکه کړکه....
دوئ ښه شېبه مزل وکړ، تر یوې بلې غونډۍ واوښتل، ماریا وویل:
ـ څو بجې دي؟
شېرګل په مړاوي غږ ځواب ورکړ !
ـ شپږ نیمې !
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ دمه نه کوو ؟
کوم ځواب یې وانهورېد ، سړی هماغسې پورته خوت...
دوه درې دقیقې یې نور هم مزل وکړ، شېرګل یو ناڅاپه ودرېد ، پرته له دې چې ماریا ته وګوري، ورو یې وویل:
ـ څه نه اورې !

ماریا غوږ ونیو، د یوې بنګنې (بې پیلوټه) الوتکې نرۍ غږ اورېدل
کېده، ورو یې وویل:
ـ نه!
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ طیاره نه ده؟
ماریا وویل:
ـ نه پوهېږم!
سړی روان شو، ماریا هم ګام واخیست، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل.
شېرګل وویل:
ـ دمه کولی شې، خو لنډ وخت.
ماریا په یوه لویه ډبره کېناسته، ورو یې وویل:
ـ څومره لاره پاتې ده؟
سړي ورته وکتل، د نجلۍ له خړ ټکري راوتلی تور پیکی لوند و، پر سپین تندي یې څو تاره لانده ویښته سرېښ ول او پر زنه پورې یې د باران یو روڼ څاڅکی ځړېده.
شېرګل ځمکې ته وکتل، ویې ویل:
ـ دومره وخت نه لرو، باید اتو بجو ته ځانونه ورسوو، یا الله!
له دې سره ولاړ شو، پښه یې وښوېده، پر کیڼ اړخ پرېووت، خو بېرته ژر ودرېد.
ماریا په بیړه وویل:

ـ ژوبل خو نه شوې؟
شېرګل تشې ته لاس ونیو، خو څه یې ونه ویل.
لاندې تر بلې غونډۍ څه کم یو پاو لاره هواره وه، بوټي کم ول، ځای ځای به یوې مرۍ منډه واخیسته، د غار تر څنګ په پر دوو پښو ودرېده، شاوخوا به یې وکتل، غار ته به ننوته.
دوئ په هوارۍ کې پټه خوله روان ول، یوځای د ماریا د ګڼ کوچیاني کمیس لمن په یوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس یې ور وغځاوه، په ګوته کې یې نرۍ درد احساس کړ، روانه شوه، ګوتې ته یې وکتل، ډومبک وینه ترې راوتلې وه.
لمر راختلی و، د وریځو یوه څنډه ژېړه ښکارېده، ختیځ لور ته شنه زرغونه ولاړه وه، ښه شېبه ووته، د ماریا ګامونه ورو شوي وو، خو شېرګل ګړندی تګ کاوه، لوړې ژورې یې نه لېدې، نېغ روان و، د دواړو تر منځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.
کوچې شا ته وکتل، سر یې وخوځاوه، یوه هواره ډبره یې د ناستې له پاره خوښه کړه، کېناست، نجلۍ ور ورسېده، سړی ولاړ شو.
ماریا وویل:
ـ ستړې یم!
شېرګل بېرته کېناست، ماریا ته یې وکتل، ټکری یې په غاړه کې پروت و، نرې باد یې تور ویښته یوې، بلې خوا ته اړول.
شېرګل ګړۍ ته وکتل، ماریا په بیړه وویل:
ـ څو بجې دي؟

شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې سړه سا واخیسته:

ـ درې پاوه وخت لرو!

ماریا په خواره خوله وویل:

ـ دمه کولی شم؟

کوچې د هو په نښه سر وخوځاوه.

ماریا وویل:

ـ مننه!

د شېرګل سر وځړېد. ماریا مخامخ وکتل، باران درېدلی و، د لمر وړانګې پر لندو غونډیو لګېدلې...هرڅه پرېوللي ښکارېدل، پر سپاندو او اغزیو پورې رڼو څاڅکو ټال خوړ...

شېرګل په مړاوي غږ وویل:

ـ یاالله!

ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوار و، تګ دومره زور نه غوښت، دوئ په اسانی سره ګامونه اخیستل...په لنډ وخت کې یې ډېره لاره ووهله، خو وروسته یې یوه هسکه مخې ته ودرېدله، دا غونډۍ تر ټېرو غونډیو لوړه وه، تېرې ډبرې یې درلودې، تکې تورې، رنګ یې د سکرو غوندي و.

ماریا په بیړه وپوښتل:

ـ څومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ دا وروستۍ غونډۍ ده، شا ته هواري لري، کلاهمالته ده، د غونډۍ له سره یې لیدی شې.

د ماریا سر وځړېد، مخ پورته روانه شوه، یوه شېبه یې مزل وکړ، خو کله چې یې شاته وکتل، داځل شېرګل پاتې و.

نجلۍ ماتله شوه، کوچی ور ورسېد، د ماریا تر څنګ تېر شو، خو ګامونه یې بېسېکه ول، د پخوا غوندې یې پیاوړی تګ نه کاوه.

ماریا په سړي پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، یواځې د وړو ډبرو د ښوردو او لاندر رغړېدو غږ اورېدل کېده...

د غونډۍ نیمایي ته رسیدلي وو چې شېرګل یو دم ودرېد، نجلۍ ورته وکتل، حیرانه شوه، د سړي سترګې له اوښکو ډکې وې.

ماریا په بیړه وویل:

ـ څه خبره ده؟!

د شېرګل سر وځړېد، کېناست.

ماریا وخندل:

ـ کوچیان په تګ کې غښتلي وي، خو...

شېرګل په خبره کې ور ولوېد:

ـ ستړی نه یم

ـ نو بیا څه خبره ده؟

شېرګل غلی و.

ښه شېبه ووته، یوه هم څه نه ویل، خو وروسته د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ ته تلې شې !
ماريا په حيرانۍ وويل:
ـ چېرته؟
ـ نه پوهېږم ! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځايه لاړه شه !
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، سړي ته يې وکتل، له سترګو يې اوښکې روانې وې.
ماريا په حيرانۍ وويل:
ـ ته ژاړې؟
شېرګل مخ ورنه واړاوه.
ماريا وويل:
ـ څه خبره ده؟
شېرګل يوه شېبه غلی و، وروسته يې پر پزه لستوڼی تېر کړ، په مړاوي غږ يې وويل:
ـ تا به ووژني.
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، شونډې يې وخوځېدې:
ـ ته ولې خواشينی يې؟
ـ د کوچي بدن پړک واخيست.
نجلۍ وويل:
ـ ته ښه سړی يې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه...
شېرګل چيغه کړه !
ـ په خبره پوه شه ! دوئ به دې مړه کړي !

ماريا غلې وه، وروسته يې وويل:
ـ خدای ته به يې پرېږدو، راځه !
له دې سره ولاړه شوه، دوه درې ګامه يې واخيستل، شېرګل چيغه کړه !
ـ ته ليونۍ يې !
ماريا ورته وکتل، سړی ځای پرځای ناست و، ورغله، د کوچي تر څنګ ودرېده، ورو يې وويل:
ـ زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.
شېرګل يو سوړ اسويلی ويست، شونډې يې وخوځېدې:
ـ ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځايه لاړه شه !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په حيرانۍ وويل:
ـ ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لويه قرباني ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر ځوړند و.
ماريا وويل:
ـ ته خو پوهېږې ! زه هيڅ نه لرم، تا ته پيسې نه شم درکولای !
شېرګل رډ رډ ورته وکتل، يودم يې چيغه کړه !
ـ پيسې په بلا وهم !
ـ نو بيا ولې ځان خطر ته ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر وځړېد.
ماريا وويل:
ـ راته ووايه !

شېرګل غلی و.
ماریا خپله خبره تکرار کړه:
ـ راته ووایه !
شېرګل چیغه کړه !
ـ ته مې خوښېږې !
د نجلۍ رنګ والوت.
شېرګل منډه کړه، په یوه سا څو متره پورته وخوت، ځنګونونه یې پر وړو تیږو ولګېدل، سر یې ځوړند شو.
ماریا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستي کوله، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته یې ټوپک ور پورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنګ ودرېده، هغه ژړل...
ماریا کېناسته، شېرګل ته یې وکتل، سر یې ځوړند و، د ماشوم غوندې یې سلګۍ وهلې...
شېرګل په غریو کې وویل:
ـ زه څه خبر وم، ماته خو یوه کلیوال ځوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه رښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟! هه! ته ووایه! زه...
ویې ژړل او خبرې یې پرې شوې.
د نجلۍ سترګې ډکې کیدې...
ښه شېبه ووته، شېرګل سونګېده، نجلۍ غلې وه...وروسته ماریا د کوچي پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـ راځه! ناوخته شو!
شېرګل په پښو ودرېد، سر یې ځړېدلی و، مخ پورته روان شو.
ماریا ټوپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وختل، شېرګل ځوړند سر ناست و.
نجلۍ مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کروندې ښکارېدلې، ورپسې خړ کورونه پراته ول.
ماریا غړۍ اوږده کړه، غټو ډبرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.
نجلۍ د کوچي تر څنګ کېناسته، هغه ورو ورو سلګۍ وهلې...نجلۍ په مړاوي غږ وویل:
ـ زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېړانه دې هم نه شم هېرولی، خو...
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په غریو کې وویل:
ـ ما نه غوښتل، خو بس نو! زړه دی، پام مې نه و، نه پوهیږم ولې!
خو ته مې ښه ایسې!
ماریا په خبره کې ورولوېده:
ـ خو...
غلې شوه.
شېرګل پر خپله پزه لستوڼی تېر کړ، ورو یې وویل:
ـ اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه! زه به لاره در وښیم، لنډه لار، بس! یو، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.

نجلۍ د سړي تر لاس تړلې ګړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو یې
وویل:
ـ اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.
شېرګل سر پورته کړ، سترګې یې سرې وې، بیرته یې لاندې وکتل،
ورو یې وویل:
ـ هیڅ هم پای ته نه دي رسیدلي، هغوی لاندې په کلا کې دي، خدای
خبر! یا به اوس را رسیږي، راځه! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک
مو ویني! هه!
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
ـ نه!
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، نجلۍ ټوپک غاړې ته اچولی و،
دښتې ته یې وچې سترګې نیولې وې.
شېرګل په بیړه وویل:
ـ که په تا څه وشول، نو زه
ماریا د خبرو وار ورنه ونیو:
ـ په ما هیڅ هم نه کیږي!
دا یې وویل، روانه شوه.
شېرګل منډه کړه، نجلۍ ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته یې ټکان
ورکړ، په لوړ غږ یې وویل:
ـ ته لیونۍ یې!
د ماریا په ټنډه کې ګونځې پیدا شوې:

کوچې په حیرانۍ ورته کتل...
نجلۍ د سړي لاس ونیو، ګړۍ ته یې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس
یې پرېښود، روانه شوه...
شېرګل پسې کتل...
ماریا ګړندي ګامونه واخیستل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، سا
یې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندې یو خړ دېوال ښکاره شو، ور
مخته شوه، د غونډۍ له سره یې یوه زړه کلاه سترګو ته ودرېده.
هسک سره بخون دیوالونه تر یوه یوه نیم جریب ځمکې راتاو ول، په
منځ کې یې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو یې بامونه لرل، نوري یې
ړنګې وې.
ماریا ځای پر ځای کېناسته، شېرګل ور ورسېد، د خواست په ژبه
یې وویل:
ـ داسې مه کوه!
ناڅاپه د دیګ بخار د شپېلۍ غوندې نرۍ شنهاری واورېدل شو،
دواړو په بیړه پورته وکتل، په یوه توره ګړندۍ اوږدې او سپینې پسې
سپین لوګی روان و، لوګی ټیټ شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سرې
لمبې راتاوې شوې...سر یې تورو لوخړو ونیو...
د کوچې رنګ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.
دروند غږ یې په غوږو ننوت، یوه جیټ الوتکه پر کلا ور ټیټه شوه،
درب شو، لوېې وړې ډبرې ورغړېدې، توره لوخړه پورته شوه...کلا
نه ښکارېده

له لوګي یو څوک راووت، سړي لمبې ترې تاوې وې، چیغې یې وهلې...څو ګامه یې واخیستل، ولوېد، سره لمبه ترې راوګرځېده...
درونډ غږ یې واورېد، شمال شو، په بیړه یې شا ته وکتل، یوائې څو ګامه لیرې اوږده څرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت چورلکه(هلیکوپټره) راپورته شوه، سر ته یې ودرېده، په پرانیستې دروازه کې یې یو عسکر ناست و، مشینګنه یې کوچي ته نیولې وه...
دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترګو په رپ کې پېښ شول.
شېرګل ماریا ته وکتل، نجلۍ ډاډه ناسته وه، له ځایه نه وه خوځېدلې، خوشاله ښکارېدله.
د کوچي زړه اور واخیست، پر سترګو یې تیاره راغله، ولاړ شو، نجلۍ یې د ولیو په مینځ کې په لغته ووهله، پړمخې پرېوته، ټوپک یې له ورنو ونښوېد.
شېرګل ټوپک ته لاس وروغځاوه، ټک شو، کوچي شا پرتخته ولوېد، د ماریا له خولې ځګونه باد شول، چیغه یې کړه، په انګریزي یې څه وویل، پر کوچي ورپرېوته.
سړي تر څنګ ونیوله، په ښۍ اوږه کې یې نرۍ درد تیر شو، لاس یې له حرکته ولوېد، کیڼ لاس یې پر ځمکه وتپاوه، تیږه په ګوتو ورغله، ماریا یې لاس ټینګ ونیو، چیغه یې کړه!
ـ هغوئ به دي ووژني!

عسکر ور ورسېدل، د شېرګل لاسونه یې شا ته ور واړول، عسکرو چیغې وهلې، څه یې ویل، خو کوچي یې په ژبه نه پوهېده.
شېبه وروسته یې د سړي لاسونه وروتړل، یوه چورلکه څو ګامه لیرې ناسته وه، څرخونه یې تاوېدل، بلې د کلا پر سر دورې وهلې...وروسته له ناستې چورلکې څو تنو ټوپ کړل، ټول له رنګه سره ول، ژېړ ویښته یې درلودل، جګ او هېږور ښکارېدل.
یو دنګ سړی تر مخ و، د هغه په ټټر پورې سپینو او ژیړو روپیو ټال خوړ، نجلۍ ته یې کلکه غېږ ورکړه، د هغې لاس یې ټینګ ونیو، خوله یې له خندا، نه سره ټولېده، په انګریزي یې څه وویل، بیا له څو نورو عسکرو سره لاندې د کلا په لور کښته شو.
د غونډۍ پر سر درې عسکر پاتې شول، یو یې چورلکې ته نږدې ولاړ و، دوو نورو د مشینګنو خولې کوچي ته ور اړولې وې...
د شېرګل له خولې ځګونه بادیدل، پوچ پاش یې ویل، ښۍ اوږه یې په وینو سره وه.
ماریا یوه عسکر ته څه وویل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی، په لاس کې یې یو تور بکس ښکارېده.
عسکر ټپي ته مخامخ کېناست، بکس یې خلاص کړ، له رنګارنګ دواوو، پلسترونو او سپینې پختې (پنبې) ډک و. وروسته یې پر یوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه یې د کوچي اوږې ته ورنږدې کړه، کوچي شا ته شو، ماریا وویل:
ـ پرېږده چې زخم دي پانسمان کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږي!

شېرګل تو کړل، د نجلۍ له سپينې زنې لاړې وڅڅيدې.
کوچي چيغه کړه !
_ تا ماته دوکه راکړه !
ماريا خپل لستوڼی پر زنه تېر کړ، کلا ته يې وکتل، تور لوګی ترې پورته کېده، ورو يې وويل:
_ ما يوازې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداينور د امريکې ګټو ته ستر ګواښ و، ده زموږ پر ضد جنګيالي روزل، د جنګ پلانونه يې جوړول، تېر کال يې څلور امريکايان ووژل، نن زموږ وار و، غچ مو واخيست.
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په حيرانۍ ورته کتل...
ماريا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شېرګل د ټپ په پاکولو بوخت شو، کوچي کوم غبرګون ونه ښود، ماريا وويل:
زه پوځي نه يم، تر اوسه مې ماشې ته ګوته نه ده وروړې، زه د امريکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره لس مياشتې مې بېلابېل تمرينونه وليدل، نيمه هېره شوې ژبه مې له سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ، مختلف کتابونه مې ولوستل.
نجلۍ وټوخل، بېرته يې شونډې وخوځېدې:
يوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، يوازې وم، سړک ته وختم، يوه کرايي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ

کلينيک ته ورغلم، کليوالي ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې، سمه دمه پښتنه وم، کليواله پښتنه، يوې هم کوم شک وانه خيست، يوازې يوې پيغلې زما د رانه پوستکي او پستو ويښتو راز راڅخه وپوښت، نور هيڅ خبره نه وه.
ماريا غلې شوه، کوچي په حيرانۍ ورته کتل... نجلۍ وويل:
ماته يوازې يو ماموريت راکړل شو، د حاجي خداينور پيدا کول، د هغه په موندلو پسې امريکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه يې ټاکلي ول، جاسوسان يې پسې اچولي وو، خو کومه ګټه يې نه کوله، حاجي خداينور مرموز سړی و، درک يې نه لګېده.
دوئ دا ماموريت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطره ډک دی، مرګ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه ليده، امر و، بايد پر ځای شوی وای.
ماريا يوه شېبه غلې شوه، بېرته په خبرو راغله:
بخت ياري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي سرچينو ته خبر راغی چې حاجي خداينور په همدې سيمه کې ليدل شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، بېړنۍ غونډه دابره شوه، پر پلان مو کار پيل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداينور د پيداکېدو احتمالي ځايونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله، کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه بايد د مخالفو وسلوالو مينځ ته ورغلې وای، خو داکار تر ټولو ستونزمن و، پوره

دوه ساعته مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما باید اسارت ته ځان ورکړی وای.
درې ورځې وروسته یې د جوړ شوي پلان له مخې په یوه پوځي موټر کې کینولم، دریو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لاړو چې له خطره ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د درې په مینځ کې ډزې راباندي وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښېته شوم، تر یوې لوړې پربښې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرګ مې په سترګو لید، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چورلکو په مرسته وتښتېدل او زه اسیره شوم.
لومړی مې وهل وخوړل، بیا یې غره ته بوتلم او وروسته یې تاسو ته دروسپارلم.
ماریا غلې شوه، د خپل کوچیاني کمیس ګرېوان ته یې لاس کړ، بېرته یې راویست، په ګوتو کې یې د قلم د سر غوندې نرۍ او سپینه ښکارېده، څوکې یې غمی درلود، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...
نجلۍ ورو وویل:
ما په کیږدۍ کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود، د دې دستګاه په برکت یې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هرڅه خبرېدل، زړې ژرندې ته نږدې ماینونه هغوئ ویستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسیدل، بخت یاري راسره وکړه، هرڅه سم

پرمخ لاړل، کیږدۍ له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به بې پیلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول.
نجلۍ غلې شوه، کوچي هیڅ نه ویل، سترګې یې سرې وې، په ټنډه کې یې ګونځې لیدل کېدې، څېره یې نیولې وه.
ماریا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوګي پورته کیدل، سرتیري په کنډوالو کې ګرځېدل...
نجلۍ کوچي ته وکتل، پر اوږه یې سپینه ټوټه تړل شوې وه.
ماریا ورو وویل:
ته له زړه صاف سړی یې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...
کوچي چیغه کړه !
خو تا غلط کړو !
ماریا یوه ترخه موسکا وکړه، شونډې یې وخوځیدې:
ته څه فکر کوې؟ ! که طیارې نه وای راغلې، دوی به ژوندی پریښې وای، ته په خپله پوهېږې، په جګړه کې هر لوری خپلو ګټو ته ګوري، که یې ونه وژني، نو وژني دي، ما یوازې خپل ماموریت تر سره کړ، په خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هیڅ تاوان در ونه رساوه، د اوږې ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ور غځولی، هغوئ نه ویشتې، ما ورته ویلي وو چې تا ته کوم تاوان در ونه رسوي.
تېز شمال شو، نجلۍ پورته وکتل، پر سر یې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنګ کېناسته، څرخونه یې

تاوېدل... سپاندې او غرني بوټې يوې خواته رنګ پراته ول...له چورلکې څخه څو سرتېر وټوپ کړل، دوئ خوشاله ښکارېدل، خبرې يې کولې، خندل يې...ماريا ټولو ته لاس ور اوږد کړ، يوه له ونې دنګ شين سترګې ځوان د نجلۍ ګڼ کوچياني کميس ته اشاره وکړه، څه يې وويل، ټولو وخندل.
يوه بل له ځمکې شل ډزی ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته ګړندی روان شو، شېرګل پسې کتل، په سترګو کې يې کرکه پرته وه...
شېبه وروسته نور سرتيري هم پورته ور وختل، د يوه په لاس کې توره پلاستيکي کڅوړه وه، ډکه ښکارېدله، دوو نورو سوځېدلې مشينګنې خپلو ملګرو ته ورښودلې....
يو سرتيری ور دمخه شو، کوچی يې د مشينګنې پر ميل وواهه، دالوتکې خواته يې اشاره وکړه، ماريا په بيړه ور نږدې شوه، سرتيري ته يې څه وويل، هغه يوې خواته غلی ودرېد.
پنځه دقيقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، ماريا او دوه نور سرتيري کوچي ته نږدې ولاړ وو.
ماريا ورو وويل:
پاته شوه د مينې خبره، ته ښه سړی يې، خو...
شېرګل لاړې تو کړې، چيغه يې کړه !
دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپې غوندي بده ايسې !
ماريا وخندل، ورو يې وويل:

هر رنګه چې دې زړه وي، خو ما کوژده کړې، واده ته مې دوې مياشتې پاتې دي.
د شېرګل سترګې له اوښکو ډکې وې...
ماريا يوه سرتيري ته اشاره وکړه، هغه ټيټ شو، د کوچي لاسونه يې خلاص کړل. شېرګل په بيړه يوې ډبرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچي پښو ته يوه ليکه مړه دوړه پورته شوه، بل سرتيري د کنداغ وار پرې وکړ، کوچی پر کيڼ اړخ پرېوت.
ماريا ورته وکتل، د کوچي خوله وينې وه.
نجلۍ د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشينګنې يې د کوچي خواته نيولې وې...
نجلۍ دروازې ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، کوچي ته يې کتل...
چورلکې ټکان وخوړ، له ځمکې پورته شوه، کوچی پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې يې منډه کړه، چيغې يې وهلې، تيږې يې ويشتلې، څه يې ويل، خو غږ يې نه اورېدل کېده، سرتېرو خندل...
چورلکه پورته وختله، ډېره پورته، شېرګل د يوه ټکي غوندې ښکارېده، خو نجلۍ له هغه څخه سترګې نه اړولې، کوچی ولاړ و، شاوخوا خړې غونډۍ ترې راګرځېدلې وې، له کلا تور لوګي پورته کېدل....
چورلکې ځنګ بدل کړ، ليرې يوې بوړبوکۍ دورې خوړلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.

پای

۱۳۸۸لمریز کال ، د سرطان شپږمه

برېښوکی   نصیر احمد احمدي